№ 1. Warszawa, 1 maj 1931 r. Rok V.

DZIENNIK URZĘDOWY
POLSKIEGO MONOPOLU TYTONIOWEGO

Dziennik Urzędowy Polskiego Monopolu Tytoniowego po przerwie od Nr. 4 lipiec — sierpień 1930 r. będzie odtąd stale wydawany raz na miesiąc na dzień pierwszego każdego miesiąca. Umieszczane w nim będą ustawy, rozporządzenia, okólniki i pisma Władz i Urzędów Centralnych, dotyczące P.M.T. oraz zarządzenia i okólniki D.P.M.T. za okres każdego miesiąca.

Obowiązujące zarządzenia i okólniki D.P.M.T. za czas od 1 stycznia 1927 r. do 31 marca 1931 r. umieszczone będą w księdze p.t. „Zbiór okolników D.P.M.T", która ukaże się w najbliższym czasie.

SPRAWY ORGANIZACYJNE

1.

ZARZĄDZENIE D. P. M. T.

z dnia 6 kwietnia 1931 r.

L. 523/I/Og 31

w sprawie organizacji wewnętrznej państwowych fabryk wyrobów tytoniowych.

Na podstawie postanowień § 5 rozporządzenia Ministra Skarbu z dn. 30 maja 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 65, poz. 507) ustanawiam wskazaną w załączniku organizację wewnętrzną państwowych fabryk wyrobów tytoniowych.

Zarządzenia dotyczące terminów wprowadzenia w życie tej organizacji w poszczególnych fabrykach, oraz zarządzenia rozwijające w sposób szczegółowy ustalone w załączniku zasady organizacji zostaną wydane dodatkowo.

Załącznik.

Dyrektor Polskiego Monopolu Tytoniowego

(—) Dr. *A. Kreutz*

Załącznik do zarządzenia D. P. M. T. L. 523/I/0g/31.

ORGANIZACJA WEWNĘTRZNA PAŃSTWOWYCH FABRYK WYROBÓW TYTONIOWYCH

Art. 1.

Dyrektor.

Na czele Fabryki stoi Dyrektor jako kierownik odpowiedzialny za całokształt spraw Zakładu.

Do zakresu działań dyrektora należy w szczególności:

1) reprezentacja Zakładu na zewnątrz,

2) organizowanie, koordynowanie i ogólne kierowanie sprawami fabryki,

3) nadzór nad działalnością wszystkich organów fabryki,

4) czuwanie nad potrzebami Zakładu i ich zaspakajaniem,

5) dbałość o właściwe przygotowanie i użycie personelu fabrycznego, utrzymanie karności oraz kwalifikowanie tego personelu,

6) czuwanie nad majątkiem pozostającym pod zarządem fabryki,

7) przedstawianie Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytoniowego sprawozdań o przebiegu prac fabryki, o gospodarczym wyniku tych prac oraz wniosków dotyczących majątku i organizacji Zakładu.

Dyrektor fabryki jest przełożonym pracowników fabryki.

Dyrektor fabryki przy wykonywaniu swych funkcyj obowiązany jest: stosować się ściśle do przepisów, instrukcyj i zarządzeń Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytoniowego.

W wypadku, gdy wykonanie zarządzenia Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytoniowego ze względu na warunki lokalne, mogłoby wywołać wyniki niekorzystne, lub też wykonanie zarządzenia Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytoniowego mogłoby nastąpić z wynikiem korzystniejszym, jednak pod warunkiem zmiany zarządzenia, Dyrektor fabryki ma obowiązek natychmiastowego przedstawienia Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytoniowego swoich uwag.

Art. 2.

Zastępca Dyrektora.

Zastępstwo dyrektora, w razie jego nieobecności, pełni bądź osobny wyznaczony na to stanowisko przez Dyrekcję Polskiego Monopolu Tytoniowego urzędnik, bądź też jeden z kierowników działów, któremu czynności te zostaną przez Dyrekcję Polskiego Monopolu Tytoniowego powierzone.

W fabrykach, w których utworzone będzie osobne stanowisko Zastępcy Dyrektora, zakres stałych czynności Zastępcy Dyrektora niezależnie od zastępowania Dyrektora w razie jego nieobecności ustali zarządzenie wewnętrzne Dyrektora fabryki, wydane po wyjednaniu na nie zgody Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytoniowego.

Art. 3.

Podział organizacyjny.

Państwowe fabryki wyrobów tytoniowych dzielą się z reguły pod względem organizacyjnym na następujące jednostki składowe:

1) Biuro Dyrektora,

2) Dział Fabrykacyjny,

3) Dział Techniczny,

4) Dział Administracyjny,

5) Dział Rachunkowo-Kalkulacyjny.

W skład fabryk, które prowadzą oprócz działu produkcji inne działy agend Monopolu Tytoniowego, wchodzą ponadto odnośne działy, jak dział sprzedaży lub dział uprawy tytoniu.

W fabrykach, w których dział techniczny nie będzie zorganizowany, agendy należące z reguły do tego działu, za wyjątkiem produkcji opakowań bezpośrednich oraz obsługi maszyn na oddziałach fabrykacyjnych, wykonywać będzie dział administracyjny. Produkcja opakowań bezpośrednich w tych fabrykach należy do działu fabrykacyjnego, a mechanicy ruchu zatrudnieni na oddziałach fabrykacyjnych podlegać będą kierownikom oddziałów fabrykacyjnych.

Art. 4.

Kierownicy Działów.

Do zakresu działań Kierowników poszczególnych Działów należy:

a) bezpośrednie kierownictwo i nadzór nad

przebiegiem prac w swoim dziale, racjonalnym zużyciem materjałów, wykorzystaniem maszyn i pracy ludzkiej;

b) opracowywanie szczegółowych planów prac działu;

c) organizowanie i uruchomianie środków potrzebnych do wykonania zadań działu;

d) koordynowanie pracy poszczególnych oddziałów w obrębie działu, oraz uzgadnianie pracy danego działu z pracami innych działów fabryki;

e) przygotowywanie wniosków do decyzji Dyrektora fabryki, względnie decydowanie w jego zastępstwie w sprawach dotyczących zadań działu w ramach posiadanych upoważnień;

f) opracowywanie sprawozdań z zakresu czynności działu.

Art. 5.

Biuro Dyrektora.

W fabrykach, w których ustanowione będzie osobne stanowisko Zastępcy Dyrektora prowadzenie biura należy do tego Zastępcy; w pozostałych fabrykach prowadznie Biura Dyrektora należy do samego Dyrektora.

Biuro Dyrektora jest bezpośrednim organem Dyrektora koncentrującym funkcje związane z kierownictwem fabryki.

Do zakresu czynności biura należą:

a) sprawy ogólne fabryki, nieobjęte kompetencją innych działów;

b) sprawy organizacyjne fabryki;

c) sprawy personalne urzędników i niższych funkcjonarjuszów;

d) ustalanie planu produkcji na podstawie zleceń Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytoniowego, kontrola wykonania planu, koordynowanie prac poszczególnych działów, oraz nadzór nad ogólnym tokiem czynności fabryki;

e) opracowywanie na podstawie wniosków zainteresowanych działów projektów procedury wyrobów, jej zmian, wymiarów wyrobów i artykułów pomocniczych, norm zużycia, wydajności i t. p.;

f) opracowywanie sprawozdań ogólnych z działalności fabryki.

W zakres spraw wymienionych pod b) do Biura Dyrektora wchodzi w szczególności:

A. Uzgadnianie i zestawienie ogólnych rocznych planów i miesięcznych programów pracy fabryki, a mianowicie:

Biuro opracowuje i utrzymuje w aktualności szczegółowy elaborat, przedstawiający faktyczną zdolność produkcyjną fabryki, wymiany urządzeń i maszyn.

Na podstawie danych o faktycznej zdolności produkcyjnej i zleceń Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytoniowego, Biuro zestawia plan pracy fabryki na okres operacyjny (budżetowy).

Ogólny roczny plan fabryki obejmuje zestawienia:

a) wyrobów, jakie mają być wyprodukowane w okresie operacyjnym;

b) surowców i materjałów pomocniczych potrzebnych do wykonania planu;

c) robocizny według działów i kategorji;

d) przewidywanych prac Działu Technicznego, związanych z utrzymaniem w ruchu fabryki i produkcją opakowań do wyrobów tytoniowych;

e) materjałów potrzebnych do zadań Oddziału Gospodarczego;

f) funduszów pieniężnych na dokonywane przez fabrykę we własnym zakresie wydatki osobowe i rzeczowe.

B. Badanie i przygotowywanie wniosków w sprawach dotyczących koordynacji prac wszystkich działów fabryki, a mianowicie:

Biuro podaje do wiadomości wszystkich działów wyciągi z dyspozycji Dyrektora Polskiego Monopolu Tytoniowego i czuwa nad opracowaniem na podstawie tych dyspozycji przez zainteresowane Działy szczegółowych miesięcznych programów prac.

Szczegółowe miesięczne programy prac wszystkich działów Biuro uzgadnia ze sobą.

C. Kontrola wykonywania planów i kontrola sprawności pracy, a mianowicie:

Biuro sprawdza bieżące postępy realizacji ogólnego planu i miesięcznych programów prac fabryki i wykazuje stopień obciążenia fabryki w stosunku do zdolności produkcyjnej.

W skład Biura Dyrektora wchodzi ponadto sekretarjat, do którego należą sprawy kancelaryjne, a w szczególności:

a) przyjmowanie korespondencji wpływającej do fabryki i przedstawianie jej Dyrektorowi;

b) czuwanie nad terminowem załatwianiem korespondencji przez poszczególne Działy;

c) przepisywanie korespondencji;

d) wysyłka korespondencji;

e) przechowywanie akt w archiwum;

f) dostarczanie poszczególnym działom przyborów kancelaryjnych;

g) prowadzenie bibljoteki i czytelni fabrycznej;

h) obsługa telefonów i ewidencja rozmów telefonicznych.

Na czele sekretarjatu stoi sekretarz-ka.

Art. 6.

Dział Fabrykacyjny.

§ 1. **Zadania.** Do zakresu działań Działu Fabrykacyjnego należy fabrykacja wyrobów tytoniowych.

§ 2. **Kierownictwo.** Na czele działu fabrykacyjnego stoi keirownik; obok ogólnych obowiązków kierowników działów wymienionych w artykule 4 głównym zadaniem kierownika działu fabrykacyjnego jest staranie o utrzymanie jakości wyrobów na odpowiednim poziomie oraz o obniżenie kosztów produkcji.

Dział Fabrykacyjny dzieli się na:

1) Biuro Działu,

2) Przyrządzalnię,

3) Wyrób,

4) Pakowalnię (w fabrykach cygarowych pakowalnia obejmuje również wyrób skrzynek cygarowych).

§ 3. **Biuro Działu.** Do czynności Biura Działu należy:

a) sporządzanie szczegółowych planów prac Działu fabrykacyjnego;
b) przyjmowanie zamówień nadsyłanych z Biura Dyrektora na wykonywanie wyrobów tytoniowych w zakresie zadań Działu;
e) wystawianie zapotrzebowań na surowce i materjały do produkcji;
d) prowadzenie przepisanych ksiąg, zapisków, wykazów iwykresów.

Kierownikiem Biura jest kierownik działu.

§ 4. **Przyrządzalnie.** Na czele przyrządzalni tytoniowej stoi kierownik, do którego obowiązków należy:

a) nadzór nad przebiegiem prac oddziału, racjonalnem wykorzystaniem materjałów i środków produkcji;
b) przygotowanie mieszanek względnie półwyrobów wg. procedury i obowiązujących przepisów, oraz utrzymanie ich na jednolitym odpowiednim poziomie;
c) nadzór techniczny nad magazynowaniem surowców tytoniowych; dokładna znajomość surowców tytoniowych, znajdujących się na składzie fabryki; współdziałanie (techniczne) przy wysyłkach surowców z fabryki; kontrola i ewidencja surowców na składzie podręcznym;
d) ewidencja i kontrola półwyrobów (mieszanek, wkładek) podczas maturacji, wydawanie półwyrobów ze składu maturacyjnego wg. obowiązujących przepisów w stanie najbardziej odpowiednim do dalszej przeróbki;
e) rozdzielanie prac w swoim oddziale;
f) pilnowanie, aby roboty były wykonywane w terminie określonym w planie robót;
g) przestrzeganie ogólnego porządku i przepisów fabrycznych na oddziale;
h) prowadzenie przepisanych ksiąg, zapisków, wykazów i wykresów.

Do czynności przyrządzalni należy:

przy tytoniach lepszych i papierosach:

a) przyrządzanie mieszanek;
b) krajanie, ewentualnie prażenie i sycenie;
c) maturacja.

przy tytoniach gorszych:

a) przyrządzanie mieszanek;
b) krajanie, ewentaulnie prażenie;
c) maturacja.

przy tytoniach przędzonych:

a) sortowanie.

przy cygarach:

a) sortowanie surowców i półwyrobów;
b) suszenie wkładek;
c) maturacja wkładek.

przy tabace:

a) sortowanie;
b) krajanie;
c) suszenie;
d) mielenie i gniecenie;
e) zaprawianie półwyrobów.

przy tytoniach do żucia:

a) sortowanie;
b) suszenie wkładek;
c) przyprawianie ekstraktu, lukru;
d) nasycanie wkładek.

§ 5. **Oddział wyrobu.** Na czele Oddziału wyrobu stoi Kierownik, do którego obowiązków należy:

a) rozdzielanie robót w oddziale;
b) nadzór nad przebiegiem prac oddziału, racjonalnem wykorzystaniem materjałów i środków produkcji;
c) ewidencja i kontrola zapasów półwyrobów i artykułów pomocniczych w składzie podręcznym;
d) staranie o jakość produktów i obniżenie kosztów produkcji;
e) pilnowanie, aby roboty były wykonywane zgodnie z planem fabrykacji;
f) przestrzeganie ogólnego porządku i przepisów fabrycznych w swoim oddziale;
g) nadzór techniczny nad magazynowaniem artykułów pomocniczych i gotowych wyrobów w magazynach Biura Materjałowego;
h) prowadzenie przepisanych ksiąg, zapisków, wykazów i wykresów.

Do czynności Oddziału wyrobu należy:

przy papierosach:

a) wyrób gilz;
b) wyrób papierosów;
c) suszenie.

przy tytoniach przędzonych:

a) wyrób kukiełek;
b) prasowanie kukiełek;
c) susznia.

przy cygarach:

a) wyrób cygar.

przy wyrobie tabaki:

a) wyrób sosów, wzgl. rozczynu i zaprawianie olejkami;
b) mieszanie, przecieranie i przesiewanie;
c) fermentacją.

przy tytoniach do żucia:

A. **lasek:**

a) przędzenie;
b) czernienie kłębów;
c) suszenie kłębów;
d) lukrowanie kłębów;
e) formowanie lasek i wiązek;
f) lukrowanie przed zapakowaniem.

B. **rolek:**

a) przędzenie;
b) czernienie kłębów;
c) suszenie kłębów;
d) lukrowanie kłębów;
e) zwijanie rolek;
f) lukrowaanie przed zapakowaniem.

przy odnikotynizowaniu papierosów:

a) nawilgacanie;
b) odciąganie nikotyny;
c) nawilgacanie odciągniętych papierosów.

przy wyrobie ekstraktów i soli nikotyny:

a) ugniatanie;
b) ekstrahowanie;
c) oczyszczanie.

§ 6. **Pakowalnia.** Na czele oddziału pakowania stoi kierownik, do którego obowiązków należy:

e) ewidencja i kontrola półwyrobów i artykułów pomocniczych na składzie podręcznym;
b) kontrola półwyrobów, oddawanych do pakowania, pod względem ich jakości, wyglądu zewnętrznego i zdolności konserwacyjnej;
c) rozdzielanie robót w swoim oddziale;
d) pilnowanie, aby roboty były wykonywane zgodnie z planem fabrykacji;
e) czuwanie nad tem, aby pakowanie wyrobów odbywało się w przepisane jednostki opakowań bezpośrednich i zewnętrznych;
f) staranie o zachowanie wagi względnie ilości wyrobów w poszczególnych jednostkach opakowań;
g) kontrola zawartości opakowań pośrednich i zewnętrznych;
h) przestrzeganie ogólnego porządku i przepisów fabrycznych w swoim oddziale;
i) prowadzenie przepisanych ksiąg, zapisków, wykazów i wykresów.

Do czynności pakowalni należy:

1) pakowanie wolnych wyrobów w opakowania bezpośrednie,
2) pakowanie w opakowania zewnętrzne.

Powyższe czynności dotyczą pakowania wszelkich wyrobów z wyjątkiem cygar; w pakowalni cygar przewiduje się następujący podział czynności:

pakowanie prowizoryczne A.

a) sortowanie wolnych cygar;
b) wyrób skrzyneczek;
c) pakowanie prowizoryczne;
d) suszenie.

pakowanie końcowe B.

1) wykańczanie:
a) skrzyneczek przy cygarach skrzyneczkowych;
b) pakietów.
2) pakowanie w opakowania zewnętrzne.

Art. 7.

Dział Techniczny.

§ 1. **Zadanie.** Do zakresu działań działu technicznego należy:

a) utrzymywanie w ruchu wszystkich maszyn i urządzeń fabrykacyjnych, przeprowadzanie napraw, przygotowanie części zamiennych, nadzór nad funkcjonowaniem i racjonalnym wyzyskaniem maszyn, urządzeń fabrykacyjnych i transportowych, wykonywanie różnych nowych urządzeń na specjalne zlecenie Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytoniowego;
b) czuwanie nad zabezpieczeniem od nieszczęśliwych wypadków.

§ 2. **Kierownictwo.** Na czele działu stoi Kierownik.

Do Kierownika Działu Technicznego oprócz spraw, wynikających z Kierownictwa działu należy współudział fachowy w załatwianiu wszystkich spraw fabryki, wymagających wiedzy techniczne, mechanicznej i budowlanej.

§ 3. **Dział Techniczny dzieli się na:**

1) Biuro Działu;
2) Warsztaty mechaniczne;
3) Mechanicy ruchu;
4) Oddziały (warsztaty) produkcji pomocniczej.

W fabrykach posiadających własne siłownie (elektrownie) siłownie te podlegają Kierownikowi Działu Technicznego.

§ 4. **Do zadań Biura Działu należy:**

a) przyjmowanie zamówień nadsyłanych z Biura Dyrektora na wykonanie opakowań oraz wszelkich robót natury technicznej;
b) sporządzanie szczegółowych planów prac;
c) prowadzenie przepisanych ksiąg zapisków, wykazów i wykresów.

Kierownikiem Biura jest Kierownik Działu Technicznego.

§ 5. **Warsztaty mechaniczne.**

Do warsztatów mechanicznych należą:

a) obrabiarki do metali;
b) ślusarnia;
c) kuźnia;
d) stolarnia;
e) elektromechanicy.

Zadania warsztatów polegają na wykonywaniu napraw, części zapasowych wymiennych i robót nowych na podstawie zleceń Biura Działu Technicznego.

Na czele warsztatów stoi Kierownik (majster).

Do obowiązków Kierownika należy:

a) rozdzielanie i odbiór robót po wykonaniu;
b) pilnowanie, by roboty wykonywane były według norm i rysunków;
c) pouczanie pracowników o sposobie wykonywania;
d) przestrzeganie, by każde stanowisko robocze

było zaopatrzone w potrzebne narzędzia i przyrządy;
e) wydawanie materjałów ze składu podręcznego;
f) przestrzeganie ogólnego porządku i przepisów fabrycznych;
g) sprawozdanie dla Kierownika Technicznego o przebiegu pracy i materjałach.

§ 6. **Mechanicy ruchu.**
Do zadań mechaników ruchu należy:
dozór maszyn, szlifierek i urządzeń fabrycznych w powierzonych sobie rejonach oraz środków transportowych wewnątrz fabryki i różnych instalacji, przeprowadzanie drobnych napraw i wymiana części zużytych, nastawianie maszyn fabrykacyjnych na odpowiednie roboty oraz prowadzenie niektórych maszyn według dyspozycji kierownika fabrykacji, względnie kierownika danego oddziału. Każdy mechanik ma swój rejon obsługi lub dział instalacji.

UWAGA: Stosunek kierowników oddziałów fabrykacyjnych do mechaników ruchu.

W stosunku do mechaników ruchu przysługują Kierownikom tych Oddziałów, na których mechanicy są zatrudnieni następujące prawa:
a) czuwanie nad tem, aby mechanicy ruchu nie zaniedbywali się w wykonywaniu swych obowiązków i przestrzegali dyscyplinę służbową;
b) zwracanie uwag mechanikom ruchu na niedokładności funkcjonowania maszyn powodujących niejednolitą lub nieodpowiednią jakość produkcji;
c) udzielanie mechanikom ruchu w razie stwierdzonych nieprawidłowości w związku ze sprawami wymienionemi pod a i b) ustnych napomnień, o których powinien być następnie powiadomiony Kierownik Działu Technicznego;
d) w razie stwierdzenia większych niedokładności w pracy maszyn, kierownik danego oddziału ma prawo wstrzymać ruch maszyny, względnie maszyn, obsługiwanych przez danego mechanika ruchu, zawiadamiając o tem jednocześnie Kierownika danego działu i Kierownika działu Technicznego.

§ 7. **Oddziały produkcji pomocniczej.**
Oddziały produkcji pomocniczej obejmują:
1) wyrób opakowań bezpośrednich (pudełka i torebki),
2) wyrób skrzyń (skrzyniarnia).

§ 8. Do oddziału wyrobu opakowań bezpośrednich należy wyrób pudełek, torebek i kartonów.

Na czele oddziału stoi Kierownik Oddziału (ew. majster), do którego obowiązków należy:
a) rozdzielanie roboty według planu opracowanego przez Biuro Działu;
b) przyjmowanie wykonanych robót oraz przesyłanie wyrobów do odpowiedniego miejsca przeznaczenia;
c) ogólny nadzór nad przebiegiem pracy w warsztatach, według ustalonego planu przez Biuro Działu;
d) prowadzenie przepisanych ksiąg, zapisków, wykazów i wykresów;
e) przestrzeganie ogólnego porządku i przepisów fabrycznych w swoich warsztatach;
f) sprawozdanie dla Kierownika technicznego o przebiegu pracy i materjałach.

§ 9. **Wyrób skrzyń.** Do zadań skrzyniarni należy zbijanie skrzyń do opakowania wyrobów tytoniowych ze sprowadzonych gotowych boczków i wyrób nowych skrzyń, oraz naprawa i przeróbka skrzyń.

Na czele skrzyniarni stoi starszy skrzyniarz, do którego należy:
a) rozdzielanie roboty według planu opracowanego przez Biuro Działu;
b) przesyłanie gotowych skrzyń do pakowalni;
c) przestrzeganie terminu wykonania podanego w planie robót;
d) prowadzenie przepisanych ksiąg, zapisków, wykazów i wykresów;
e) przestrzeganie ogólnego porządku i przepisów fabrycznych;
f) sprawozdanie dla Kierowników technicznych o przebiegu pracy i materjałach.

Art. 8.

Dział Administracyjny.

§ 1. **Zadania.** Do zakresu działań Działu Administracyjnego należy:
a) sprawy zaopatrywania fabryki w surowce, materjały pomocnicze do fabrykacji i materjały gospodarcze, oraz zawiadywanie magazynami;
b) prowadzenie rachunkowości materjałowej;
c) zawiadywanie sprawami gospodarczemi;
d) zawiadywanie sprawami robotniczemi.
Na czele Działu Administracyjnego stoi Kierownik.

§ 2. **Dział Administracyjny dzieli się na:**
a) referat handlowy;
b) biuro materjałowe;
c) magazyny (surowców, artykułów pomocniczych i gotowych wyrobów);
d) oddział gospodarczy;
e) referat robotniczy.

§ 3. **Referat handlowy.** Do czynności referatu handlowego należy:
a) uskutecznianie zakupów w zakresie kompetencji ustalonej przez Dyrekcję Polskiego Monopolu Tytoniowego;
b) rozpisywanie przetargów i zbieranie ofert oraz przygotowywanie umów;
c) odbiór materjałów przy udziale delegatów zainteresowanych działów;
d) sprzedaż na zasadzie upoważnienia Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytoniowego materjałów zbędnych i odpadków;
e) prowadzeenie agend spedycyjnych.
Na czele referatu handlowego stoi kierownik.

§ 4. **Biuro materjałowe.** Do zakresu działań Biura materjałowego należy:

a) opracowywanie ogólnych rocznych planów i miesięcznych programów zaopatrywania fabryki w surowce tytoniowe, materjały pomocnicze i gospodarcze;
b) prowadzenie rachunkowości materjałowej łącznie z inwentarzami;
c) sprawdzanie z programem miesięcznym zapotrzebowań materjałowych i wydawanie do magazynu poleceń realizowania zapotrzebowań.

§ 5. **Magazyny.** Do czynności magazynów należy przyjmowanie i wydawanie:

a) surowców i półwyrobów;
b) materjałów pomocniczych, gospodarczych i technicznych;
c) gotowych wyrobów.

UWAGA: Nadzór fachowy nad przechowywaniem, manipulowaniem i wydawaniem surowców tytoniowych, artykułów pomocniczych i gotowych wyrobów w magazynach, sprawuje Kierownik Działu Fabrykacyjnego za pośrednictwem Kierowników właściwych oddziałów fabrycznych.

Magazynowanie materjałów, służących do konserwacji budynków, oraz paliwa, materjałów i przyborów przeznaczonych do utrzymania czystości, jak również środków transportowych, należy do Oddziału Gospodarczego.

§ 6. **Oddział gospodarczy.** Na czele Oddziału gospodarczego stoi Kierownik.

Do zakresu działań Oddziału Gospodarczego należy:

a) konserwacja budynków;
b) zawiadywanie urządzeniami przeciwpożarowemi, wodociągowemi, kanalizacyjnemi, ogrzewania i oświetlenia;
c) zawiadywanie środkami przewozowemi;
d) zawiadywanie pralnią, szwalnią i szatnią;
e) utrzymywanie porządku;
f) zawiadywanie stróżami i woźnymi;
g) zawiadywanie robotnikami podwórzowymi, i transportowymi;
h) sprawy administracyjno-policyjne (meldunki, czynsze);
i) magazynowanie paliwa, przyborów i materjałów, przeznaczonych do konserwacji budynków i utrzymania czystości oraz dysponowanie temi materjałami, w prowadzeniu przepisanych ksiąg, zapisków, wykazów i wykresów.

UWAGA: Funkcje wymienione pod b) uskuteczniane są pod technicznym nadzorem Kierownika Działu Technicznego.

§ 7. **Referat Robotniczy.**

Do czynności referatu robotniczego należy:

a) załatwianie wszelkich spraw związanych ze stosunkiem służbowym robotników, a w szczególności: przyjmowanie, zwalnianie, awansowanie robotników, przeniesienia, emerytury i ubezpieczenia;
b) prowadzenie ewidencji robotników;
c) kontrola obecności robotników;
d) sporządzanie list płacy;
e) prowadzenie spraw w związku z wszelkiemi potrąceniami z list płacy;
f) wydawanie przepustek i zaświadczeń;
g) załatwianie spraw wypływających z zarządzeń Inspektoratu Pracy;
h) ewidencja urlopów robotniczych;
i) prowadzenie i administrowanie zakładami humanitarnemi (żłobek, łaźnia, kuchnia robotnicza i t. p.);
j) sprawy kulturalno-oświatowe (odczyty, pogadanki i t. p.).

Art. 9.

Dział Rachunkowo-Kalkulacyjny.

§ 1. **Zadania.** Do działu rachunkowo-kalkulacyjnego należy:

1) buchalterja,
2) kalkulacja,
3) kasowość.

Na czele Działu Rachunkowo-Kalkulacyjnego stoi Kierownik Działu.

§ 2. Dział Rachunkowo-Kalkulacyjny dzieli się na:

1) Oddział buchalterji,
2) Oddział kalkulacji,
3) Kasa.

§ 3. **Oddział buchalterji.**

Do zakresu działania Oddziału buchalterji należy:

1) sporządzanie i kontrasygnowanie asygnat kasowych przychodowych i rozchodowych,
2) opracowywanie i kwalifikowanie dowodów rachunkowych uzasadniających obroty,
3) księgowość obrotów,
4) sporządzanie wyciągów z ksiąg dla celów kalkulacji i statystyki,
5) sporządzanie bilansów i sprawozdań,
6) przygotowywanie korespondencji z Dyrekcją Polskiego Monopolu Tytoniowego, innemi placówkami Polskiego Monopolu Tytoniowego oraz osobami trzeciemi w sprawach wzajemnych rozrachunków i uzgadniania bilansów i sprawozdań,
7) przechowywanie dowodów rachunkowych i ksiąg.

Na czele Oddziału buchalterji stoi Kierownik buchalterji.

§ 4. **Oddział kalkulacji.**

Do zakresu działania Oddziału Kalkulacyjnego należą czynności ustalające koszty własne produkcji fabryki.

Na czele Oddziału Kalkulacyjnego stoi Kierownik kalkulacji.

§ 5. **Kasa.**

Do czynności Kasy należy:

a) pobieranie na zasadzie należycie wystawionych asygnat gotowizny;
b) wypłacanie na zasadzie należycie wystawionych asygnat gotowizny;
c) przechowywanie gotowizny;

d) przechowywanie dowodów kasowych;
e) przechowywanie książek czekowych, asygnat i t. p.;
f) prowadzenie dziennika kasowego;
g) sporządzanie na żądanie Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytoniowego sprawozdań;
h) ścisłe przestrzeganie przepisów rachunkowo-kasowych.

Na czele Kasy stoi kasjer.

Dyrektor Polskiego Monopolu Tytoniowego
(—) Dr. *A. Kreutz*

2.

ZARZĄDZENIE D. P. M. T.

z dnia 20 kwietnia 1931 r.

L. 3688/I/Os/31

w sprawie korzystania z samochodów przez delegatów D. P. M. T.

Wobec stwierdzenia, że urzędnicy Polskiego Monopolu Tytoniowego podczas delegacji służbowych korzystają z służbowych samochodów częstokroć bez koniecznej potrzeby, a nieraz i z uszczerbkiem dla interesów danej Fabryki (Zakładu), niniejszem zabraniam używania podczas delegacyj służbowych samochodów bez specjalnego na to każdorazowego zezwolenia.

Równocześnie unieważniam wszystkie uprzednio wydane upoważnienia do korzystania z samochodów służbowych.

Powyższe zechcą Panowie podać do wiadomości podległym Im urzędnikom.

Dyrektor Polskiego Monopolu Tytoniowego
(—) Dr. *A. Kreutz*

3.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 7 marca 1931 r.

Nr. D. VI. 675/1/31

w sprawie zakazu zbiórek w lokalach urzędowych.

(Dz. Urz. Min. Sk. z dnia 20 marca 1931 r. Nr. 8, poz. 109).

Do wszystkich Izb Skarbowych i Dyrekcyj Ceł, Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego (Wydział Skarbowy) w Katowicach, Inspektoratu Ceł w Gdańsku oraz Komisarjatu do spraw likwidacji niemieckiej w Poznaniu.

Ministerstwo Skarbu przypomina obowiązek ścisłego przestrzegania okólnika z dn. 30 października 1928 r. L. D. I. 4392/1, którym zabroniono zbierania przez różne osoby w lokalach władz i urzędów skarbowych datków na rzecz instytucyj dobroczynnych, społecznych i t. p., chociażby nawet osoby kwestujące legitymowały się pozwoleniem właściwych władz administracyjnych, tudzież umieszczania w lokalach urzędowych puszek na zbieranie ofiar.

Zarazem Ministerstwo oznajmia, że końcowy ustęp powyższego okólnika w sprawie urządzania zbiórek na cele społeczne, dobroczynne i inne wśród urzędników skarbowych, — o ile przeprowadzanie tych zbiórek nie nosi charakteru czynności urzędowej, lecz akcji prywatnej, — nie może być interpretowany, jako upoważniający funkcjonarjuszów skarbowych do przeprowadzania sprzedaży w lokalach urzędowych wśród publiczności cegiełek, biletów loteryjnych i t. p. na budowę domów wypoczynkowych dla urzędników skarbowych lub na inne cele, względnie upoważniający do prowadzenia zbiórek poza lokalem urzędowym za pomocą np. imiennie wystosowywanych listów do osób prywatnych i t. p.

Za nieprzestrzeganie zarządzeń, zawartych w niniejszym okólniku, należy wdrażać postępowanie dyscyplinarne.

4.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 12 grudnia 1930 r.

w sprawie zmian granic okręgów Urzędów Skarbowych Akcyz i Monopolów Państwowych w okręgach administracyjnych Izb Skarbowych w Brześciu n/Bugiem oraz w Łucku.

(Dz. Urz. Min. Sk. z dnia 27 stycznia 1931 r. Nr. 3, poz. 25).

Na zasadzie art. 4 i 15 ustawy z dnia 31 lipca 1919 r. o tymczasowej organizacji władz i urzędów skarbowych (Dz. P. P. P. Nr. 65, poz. 391) zarządzam, co następuje:

§ 1.

Obszar powiatu sarneńskiego, województwa wołyńskiego, wyłącza się z okręgu administracyjnego Urzędu Skarbowego Akcyz i Monopolów Państwowych w Pińsku i włącza się ten powiat do okręgu administracyjnego Urzędu Skarbowego Akcyz i Monopolów Państwowych w Równem.

§ 2.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

5.

KOMUNIKAT MINISTERSTWA SKARBU

o zmianach w obwodach kontrolnych inspektorów Kontroli Skarbowej w okręgu administracyjnym Izby Skarbowej I we Lwowie.

(Dz. Urz. Min. Sk. z dnia 10 kwietnia 1931 r. Nr. 10, poz. 165).

W okręgu administracyjnym Izby Skarbowej I we Lwowie zaszły następujące zmiany w obwodach kontrolnych inspektorów Kontroli Skarbowej:

1) w okręgu Urzędu Skarbowego Akcyz i Monopolów Państwowych w Żółkwi zwinięto obwód kontrolny Nr. L. XIX w Żółkwi, który włączono do obwodu Nr. L. XVIII w Żółkwi,

2) w okręgu Urzędu Skarbowego Akcyz i Monopolów Państwowych we Lwowie utworzono nowy (trzeci) obwód kontrolny Nr. L. XIX z siedzibą we Lwowie,

3) w okręgu Urzędu Skarbowego Akcyz i Monopolów Państwowych w Samborze przeniesiono siedzibę obwodu kontrolnego Nr. L. XX z Drohobycza do Borysławia.

6.

KOMUNIKAT MINISTERSTWA SKARBU

o zmianach w obwodach kontrolnych inspektorów kontroli skarbowej w okręgu administracyjnym Izby Skarbowej II we Lwowie.

(Dz. Urz. Min. Sk. z dnia 10 kwietnia 1931 r. Nr. 10, poz. 166).

W okręgu administracyjnym Izby Skarbowej II we Lwowie dokonano z końcem marca r. b. następujących zmian w obwodach kontrolnych inspektorów kontroli skarbowej:

1) w okręgu Urzędu Skarbowego Akcyz i Monopolów Państwowych w Stanisławowie zwinięto obwód kontrolny Nr. LI w Kałuszu, który został włączony do obwodu Nr. LII w Stanisławowie,

2) w okręgu Urzędu Skarbowego Akcyz i Monopolów Państwowych w Czortkowie utworzono nowy obwód kontrolny Nr. XVI z siedzibą w Probużnej,

3) w okręgu Urzędu Skarbowego Akcyz i Monopolów Państwowych w Stryju utworzono nowy (drugi) obwód kontrolny Nr. XVII z siedzibą w Stryju.

7.

SPRAWY OSOBOWE

U S T A W A

z dnia 17 marca 1931 r.

o zmianie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 8 listopada 1927 r., uzupełniającego art. 24 ustawy o państwowym podatku dochodowym.

(Dz. U. R. P. z dnia 31 marca 1931 r. Nr. 29, poz. 192).

Art. 1. Art. 1 ust. 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 8 listopada 1927 r. w sprawie uzupełnienia art. 24 ustawy o państwowym podatku dochodowym (Dz. U. R. P. Nr. 101, poz. 871) otrzymuje brzmienie następujące:

„Dochody z uposażeń służbowych i wynagrodzeń za najemną pracę, wypłacanych z funduszów Państwa oraz związków komunalnych, nie podlegają dodatkowi na rzecz związków komunalnych".

Art. 2. Wykonanie niniejszej ustawy porucza się Ministrom: Spraw Wewnętrznych i Skarbu.

Art. 3. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 kwietnia 1931 r.

8.

U S T A W A

z dnia 18 marca 1931 r.

o zmianie niektórych postanowień ustawy z dnia 11 grudnia 1923 r. o zaopatrzeniu emerytalnem funkcjonarjuszów państwowych i zawodowych wojskowych.

(Patrz Dz. U. R. P. Nr. 27 z dnia 28 marca 1931 r., poz. 170).

9.

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 10 kwietnia 1931 r.

w sprawie cofnięcia dodatków, przewidzianych w ustawie skarbowej z dnia 21 marca 1931 r.

(Dz. U. R. P. z dnia 14 kwietnia 1931 r. Nr. 32, poz. 232).

Na podstawie art. 4 ust. 3 ustawy skarbowej z dnia 21 marca 1931 r. na okres od 1 kwietnia 1931 r. do 31 marca 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 28, poz. 188) zarządza się, co następuje:

§ 1. Cofa się od dnia 1 maja 1931 r. dodatki do uposażenia, względnie zaopatrzenia, pobierane na podstawie art. 4 ust. 1 ustawy skarbowej z dnia 21 marca 1931 r. na okres od 1 kwietnia 1931 r. do 31 marca 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 28, poz. 188).

§ 2. Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się Ministrowi Skarbu.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Powyższe rozporządzenie podane było do wiadomości władz i urzędów centralnych również przez Ministerstwo Skarbu okólnikiem z dn. 13 kwietnia 1931 r. L. D. III. 920/I/30, w którym Ministerstwo Skarbu zaznacza, iż wspomniane rozporządzenie dotyczy również tych pracowników kontraktowych, którzy pobierali 15% dodatek miesięczny do wynagrodzenia.

Pozatem Ministerstwo Skarbu oznajmia, że Rada Ministrów w tymże dniu 10 kwietnia 1931 r. powzięła następującą uchwałę.

Na podstawie art. 4 ust. 3 ustawy skarbowej z dnia 21 marca 1931 r. na okres od 1 kwietnia 1931 r. do 31 marca 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 28 poz. 188) zarządza się:

1) Wynagrodzenia pracowników kontraktowych nie podpadających pod rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 10 kwietnia 1931 r. w sprawie cofnięcia dodatków, przewidzianych w ustawie skarbowej z dnia 21 marca 1931 r. należy obniżyć od dnia 1 maja 1931 r. o 15%.

2) Upoważnia się Ministra Skarbu do obniżenia o 15 procent uposażeń tych funkcjonarjuszów monopolów, którzy pobierają uposażenie na podstawie innych tytułów prawnych, niż ustawa uposażeniowa z r. 1923.

3) Upoważnia się Ministra Skarbu do zarządzenia w roku budżetowym 1931/32 dalszej zaliczkowej wypłaty dodatku na mieszkanie oraz zasiłków miesięcznych na zasadach uchwalonych przez Radę Ministrów w dniu 20 grudnia 1928 r.

4) Wszystkie kwoty zaoszczędzone skutkiem zastosowania wymienionego rozporządzenia Rady Ministrów i punktów 1 i 2 niniejszej uchwały w planach finansowo-gospodarczych przedsiębiorstw i monopolów państwowych, zwiększają wpłatę tych przedsiębiorstw i monopolów do Skarbu Państwa, ustaloną budżetem na rok 1931/32.

5) Wykonanie niniejszej uchwały porucza się Ministrowi Skarbu.

Ministerstwo Skarbu prosi o bezzwłoczne wydanie odpowiednich zarządzeń w sprawie wstrzymania wypłaty 15% dodatku miesięcznego, którego sposób obliczenia określono w części II okólnika Ministerstwa Skarbu z dnia 4 lipca 1928 r. L. D. III. 2140/1/28 oraz o wydanie zarządzeń w sprawie obniżenia o 15% wynagrodzenia pracowników kontraktowych, wyjaśniając przytem, jak następuje:

1. Punkt 1 wyżej przytoczonej uchwały Rady Ministrów ma na myśli wszystkich tych pracowników kontraktowych, którzy nie pobierali 15% dodatku miesięcznego.

2. Zgodnie z zasadami prawa cywilnego obniżenie wynagrodzenia pracowników kontraktowych objętych punktem 1 uchwały, winno nastąpić drogą odpowiedniej zmiany umów z ważnością od dnia 1 maja 1931 r., co należy bezzwłocznie spowodować. Jeżeli pracownik odmówi wyrażenia zgody na zmianę umowy, należy ją bezzwłocznie wypowiedzieć względnie przy umowach zawartych na czas określony nie odnawiać umowy, i w ten sposób umowę z tym pracownikiem definitywnie rozwiązać. Przyjęcie ponowne na zajmowane stanowisko pracownika, który nie wyraził zgody na zmianę umowy z dniem 1 maja 1931 r., byłoby obejściem uchwały Rady Ministrów z dnia 10 kwietnia r. b. i jako takie, musi być przez Panów Ministrów wzbronione.

3. Wykonanie punktu 2 uchwały nastąpi w drodze osobnych zarządzeń.

Na podstawie punktu 3 wyżej przytoczonej uchwały Rady Ministrów z dnia 10 kwietnia 1931 r. Ministerstwo Skarbu prosi o wydanie zarządzeń w sprawie zaliczkowej wypłaty w roku budżetowym 1931/32 dodatku na mieszkanie oraz zasiłków miesięcznych, określonych w art. 1 i 2 projektu ustawy o dodatku na mieszkanie, podanego do wiadomości okólnikiem Ministerstwa Skarbu z dnia 22 grudnia 1928 r. L. D. III. 3954/1/28 w wysokości ustalonej w wyżej określonym okólniku.

W sprawie podatku dochodowego od dodatku na mieszkanie i zasiłków miesięcznych, Ministerstwo Skarbu powołuje się na swój okólnik z dnia 22 listopada 1930 r. L. D. V. 6205/2/30.

10.

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 10 kwietnia 1931 r.

w sprawie zmiany przepisów o należnościach za podróże służbowe, delegacje (odkomenderowania) i przeniesienia funkcjonarjuszów państwowych w kraju.

(Dz. U. R. P. z dnia 23 kwietnia 1931 r. Nr. 37, poz. 291).

Na podstawie art. 10 ustawy z dnia 9 października 1923 r. o uposażeniu funkcjonarjuszów państwowych i wojska (Dz. U. R. P. Nr. 116, poz. 924) oraz art. 6 ustawy z dnia 5 grudnia 1923 r. o uposażeniu sędziów w sądownictwie powszechnem i administracyjnem, oraz prokuratorów (Dz. U. R. P. Nr. 134, poz. 1107) zarządza się co następuje:

§ 1. Do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 17 września 1927 r. o należnościach za podróże służbowe, delegacje (odkomenderowania) i przeniesienia funkcjonarjuszów państwowych, sędziów i prokuratorów oraz wojskowych (Dz. U. R. P. Nr. 92, poz. 826) wprowadza się następujące zmiany:

1) Paragraf 3 powyższego rozporządzenia otrzymuje brzmienie:

„Diety wynoszą dziennie:

1) dla Prezesa Rady Ministrów i Marszałka Polski 80 zł, dla ministrów, Prezesa Najwyższej Izby Kontroli, Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego i Pierwszego Prezesa Najwyższego Trybunału Administracyjnego 60 zł,

2) dla funkcjonarjuszów państwowych, wymienionych w art. 1 ustawy z dnia 9 października 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 116, poz. 924), wojskowych zawodowych, oraz wojskowych, wymienionych w art. 111, 112, 113 wyżej powołanej ustawy, a pobierających uposażenie:

według grupy	II	30 zł
" "	III i IV	25 "
" "	V	20 "
" "	VI	15 "
" "	VII	12 "
" "	VIII	10 zł 50 gr
" "	IX	9 " 50 "
" "	X — XII	8 " 50 "
" "	XIII — XIV	6 " — "

3) dla sędziów i prokuratorów, pobierających uposażenie:

według grupy	C i D	25 zł
" "	B	20 "
" "	A	15 "

4) dla szeregowych niezawodowych:

a) podchorążych oraz podoficerów 2 zł 50 gr

b) st. szeregowców i szeregowców 2 " —

Praktykanci i aplikanci otrzymują diety tej grupy uposażenia, według której pobierają wynagrodzenie, względnie uposażenie.

Przy podróżach służbowych, delegacjach (odkomenderowaniach) i przeniesieniach do stolicy oraz na obszar województwa śląskiego, jak również do m. Białej w powiecie bielskim, województwie kra-

kowskiem i do m. Gdyni zwiększa się diety o 20%. Postanowienie to nie ma zastosowania do podróży służbowych, delegacyj (odkomenderowań) i przeniesień, odbywanych na obszarze województwa śląskiego przez osoby, mające zwykłe miejsce służbowe na tym obszarze.

W razie awansu należą się wyższe diety od dnia, od którego przysługuje prawo do wyższego uposażenia.

Do diet, ustalonych dla funkcjonarjuszów i osób wojskowych pobierających uposażenie wedle grupy II, III lub IV (punkt 2) może szef władzy naczelnej w wypadkach, gdy podróż służbowa połączona jest z wydadkami reprezentacyjnemi przyznawać dodatki w wysokości 25% diet. Przepis ten nie ma zastosowania do osób wymienionych w § 25".

2) Ustęp pierwszy § 19 powyższego rozporządzenia otrzymuje następujące brzmienie:

„W razie przeniesienia z urzędu lub w drodze konkursu do innej miejscowości przyznaje się na pokrycie wszystkich wydatków, połączonych z przesiedleniem, ryczałt w wysokości:

samotnemu — 60% jednomiesięcznego, pobierającemu dodatek ekonomiczny — 60% dwumiesięcznego uposażenia. Za podstawę obliczenia ryczałtów przyjmuje się uposażenie w wymiarze dla samotnego (t. j. bez dodatku ekonomicznego), a w szczególności uposażenie, określone w art. art. 3 i 118 ustawy z dnia 9 października 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 116, poz. 924) względnie w art. art. 4, 10, 12 i 25 ustawy z dnia 5 grudnia 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 134, poz. 1107). Przy przeniesieniu ze stolicy lub z obszaru województwa śląskiego, względnie do stolicy lub na obszar tego województwa, jak również gdy przeniesienie następuje w obrębie tego województwa, zwiększa się to uposażenie o 20%.

Ponadto zwraca się koszty przewozu urządzenia domowego kolejowemi pociągami towarowemi, względnie statkami towarowemi, udowodnione oryginalnemi listami przewozowemi. W razie użycia do przewozu pociągów towarowo-pośpiesznych lub przyśpieszonych względnie takichże statków, zwraca się udowodniony koszt przewozu tylko do wysokości kosztów, jakieby wynikły przy użyciu normalnych towarowych pociągów względnie statków".

3) Paragraf 25 powyższego rozporządzenia otrzymuje brzmienie:

„Oficerom Korpusu Kontrolerów i tymże oficerom mianowanym generałami, przyznaje się dodatek do diet w wysokości:

generałom	25%
pułkownikom	35%
podpułkownikom i majorom	45%

Dodatki te wypłaca się równocześnie z dietami".

§ 2. Upoważnia się Ministra Skarbu do ogłoszenia w drodze obwieszczenia w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej jednolitego tekstu rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 17 września 1927 r. o należnościach za podróże służbowe, delegacje (odkomenderowania) i przeniesienia funkcjonarjuszów państwowych, sędziów i prokuratorów oraz wojskowych (Dz. U. R. P. Nr. 92, poz. 826) z uwzględnieniem zmian wprowadzonych rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 20 stycznia 1930 r. (Dz. U. R. P. Nr. 7, poz. 54) i niniejszem rozporządzeniem.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 maja 1931 r. Z tym dniem uchyla się rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 6 grudnia 1928 r. w sprawie zmiany rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 17 września 1927 r. o należnościach za podróże służbowe, delegacje (odkomenderowania) i przeniesienia funkcjonarjuszów państwowych, sędziów i prokuratorów oraz wojskowych (Dz. U. R. P. Nr. 102, poz. 908).

11.

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 10 kwietnia 1931 r.

w sprawie zmiany przepisów o należnościach za podróże służbowe, delegacje (odkomenderowania) i przeniesienia funkcjonarjuszów państwowych zagranicą.

(Dz. U. R. P. z dnia 23 kwietnia 1931 r. Nr. 37, poz. 292).

Na podstawie art. 10 ustawy z dnia 9 października 1923 r. o uposażeniu funkcjonarjuszów państwowych i wojska (Dz. U. R. P. Nr. 116, poz. 924) oraz art. 6 ustawy z dnia 5 grudnia 1923 r. o uposażeniu sędziów w sądownictwie powszechnem i administracyjnem oraz prokuratorów (Dz. U. R. P. Nr. 134, poz. 1107) zarządza się co następuje:

§ 1. W § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 września 1925 r. w sprawie należności za podróże służbowe, delegacje (odkomenderowania) i przeniesienia, odbywane poza granicami Państwa przez funkcjonarjuszów państwowych, sędziów, prokuratorów oraz wojskowych (Dz. U. R. P. Nr. 101, poz. 711), zmienionym eozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 29 marca 1930 r. (Dz. U. R. P. Nr. 25, poz. 224) wprowadza się następujące zmiany:

a) ustęp pierwszy lit. b otrzymuje brzmienie: „dla funkcjonarjuszów państwowych, wymienionych w art. 1 ustawy z dnia 9 października 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 116, poz. 924), wojskowych zawodowych oraz wojskowych wymienionych w art. 111, 112 i 113 wspomnianej ustawy, zależnie od grupy uposażenia i państwa zagranicznego:

1. Kraje pozaeuropejskie.
2. Wielka Brytanja.
3. Turcja.
4. Danja, Holandja, Norwegja, Szwecja, Hiszpanja, Portugalja i Litwa.
5. Związek Socjalistycznych Republik Rad.
6. Szwajcarja, Włochy i Francja.
7. Austrja, Finlandja, Bułgarja, Jugosławja, Rumunja i Łotwa.
8. Belgja, Grecja i Węgry.

9. Estonja.

10. Niemcy.

11. Czechosłowacja.

b) ustęp trzeci otrzymuje brzmienie: „Gdy podróż służbowa ma charakter reprezentacyjny, ustala się diety w wysokości:

dla II i III grupy uposażenia	dol. am. 25
dla IV grupy uposażenia	„ „ 20
dla V grupy uposażenia	„ „ 15

§ 2. Upoważnia się Ministra Skarbu do ogłoszenia w drodze obwieszczenia w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej jednolitego tekstu rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 września 1925 r. w sprawie należności za podróże służbowe, delegacje (odkomenderowania) i przeniesienia, odbywane poza granicami Państwa przez funkcjonarjuszów państwowych, sędziów, prokuratorów oraz wojskowych (Dz. U. R. P. Nr. 101, poz. 711) z uwzględnieniem zmian, wynikających z rozporządzeń Rady Ministrów z dnia 11 lipca 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 65, poz. 579), z dnia 27 marca 1930 r. (Dz. U. R. P. Nr. 25, poz. 224) i niniejszego rozporządzenia, przy równoczesnem wprowadzeniu właściwej numeracji paragrafów.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 maja 1931 r.

12.

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 30 marca 1931 r.

o ustanowieniu komisyj lekarskich dla funkcjonarjuszów państwowych oraz wojskowo-lekarskich dla zawodowych wojskowych.

(Patrz Dz. U. R. P. Nr. 38 z dnia 25 kwietnia 1931 r., poz. 302).

13.

OKÓLNIK

Prezesa Rady Ministrów, Nr. 5

z dnia 23 stycznia 1931 r.
L. 394

w sprawie zaliczek na uposażenie.

(Dz. Urz. Min. Sk. z dnia 20 lutego 1931 r. Nr. 5, poz. 77).

Do

Kancelarji Cywilnej Prezydenta Rzeczypospolitej, Biura Sejmu i Senatu, wszystkich Ministerstw, oraz Najwyższej Izby Kontroli
w Warszawie.

Uchylając okólnik z dnia 7 grudnia 1928 r. L. 19329 w sprawie zaliczek na uposażenie, zarządzam w porozumieniu z Panem Ministrem Skarbu co następuje:

Bezprocentowe zaliczki na uposażenie mogą być udzielane osobom, uprawnionym do ich otrzymania w myśl ustępu pierwszego punktu I okólnika z dnia 11 maja 1928 r. L. 8492 także wtedy, jeżeli osoby te pozostają na bezpłatnym urlopie, udzielonym dla uzupełnienia studjów.

W tym wypadku potrącanie rat udzielonej zaliczki z uposażenia rozpoczyna się od pierwszego dnia miesiąca następującego po ukończeniu urlopu.

Zaliczka na koszty budowy własnego mieszkania może być przyznana do wysokości, nieprzekraczającej sześciomiesięcznego uposażenia. Jeżeli zaliczka ta przekracza trzymiesięczne uposażenie, wymagana jest uprzednia zgoda Ministerstwa Skarbu. Prawo do otrzymania zaliczki na powyższy cel, przysługuje osobom uprawnionym do ich otrzymania, w myśl ustępu 1 punktu I okólnika z dnia 11 maja 1928 r. L. 8492, jeżeli 1) nie mają odpowiedniego do swego stanu rodzinnego mieszkania, wynajętego bezpośrednio od właściciela domu i 2) jeżeli bądź to same, bądź do spółki z małżonkiem, rodzicami, lub rodzeństwem, o ile z osobami temi prowadzą wspólne gospodarstwo domowe rozpoczęły już budowę mieszkania na własność, bądź też są członkami spółdzielnia mieszkaniowej, która buduje dla nich mieszkania w domu spółdzielczym. Z pośród zaś wymienionych osób, należy uwzględniać w pierwszym rzędzie osoby, znajdujące się w wyjątkowo niekorzystnem położeniu mieszkaniowem (np. osoby mieszkające poza granicami miejscowości, w której pełnią służbę i t. p.).

Zaliczka w wysokości, przekraczające trzymiesięczne uposażenie może być udzielona prowizorycznym funkcjonarjuszom państwowym tylko wtedy, jeżeli zostanie zabezpieczona i to albo hipotecznie, albo przez zobowiązanie dwu wypłacalnych ręczycieli.

Na budowę jednego i tego samego mieszkania może być udzielona zaliczka tylko raz jeden.

Prezes Rady Ministrów:

(—) w/z. *Pieracki.*

Treść niniejszego okólnika została podana przez Ministerstwo Skarbu do wiadomości i zastosowania się wszystkim Urzędom podległym Ministerstwu Skarbu okólnikiem z dn. 31 stycznia 1931 r. L. D. III. 256/I/31, uchylającym równocześnie okólnik Ministerstwa Skarbu z dn. 8 stycznia 1929 r. L. D. III. 20/I.

14.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 6 marca 1931 r.

w sprawie poboru 10% dodatku do niektórych podatków i opłat stemplowych.

(Dz. U. R. P. z dnia 19 marca 1931 r. Nr. 23, poz. 138).

Na podstawie art. 2 ustawy z dnia 12 lutego 1931 r. o poborze 10% dodatku do niektórych podatków i opłat stemplowych (Dz. U. R. P. Nr. 16, poz. 82) zarządzam, co następuje:

§ 1. Począwszy od dnia 1 kwietnia 1931 r., pobierany będzie dodatek w wysokości 10% do uiszczanych podatków bezpośrednich, podatków pośrednich, opłat stemplowych, podatku spadkowego i od darowizn, jako też do wpłacanych, względnie przymusowo ściąganych zaległości wyżej wymienionych danin.

Dodatek ten nie będzie pobierany do podatku od lokali i placów niezabudowanych, podatku majątkowego, daniny lasowej, opłat stemplowych, przewidzianych w art. 102 ustawy z dnia 1 lipca 1926 r. o opłatach stemplowych (Dz. U. R. P. Nr. 98, poz. 570), opłat celnych, jak również do dodatków samorządowych.

§ 2. 10%-owy dodatek pobierany będzie równocześnie z uiszczeniem wymienionych w ustępie pierwszym § 1 danin publicznych. Od dodatku tego nie będą obliczane kary za zwłokę, względnie odsetki za odroczenie.

§ 3. Obliczanie i pobór 10%-owego dodatku należy do obowiązku tych organów, które są powołane do wymiaru i poboru odnośnych danin publicznych.

§ 4. 10%-owy dodatek należy uiścić bez osobnego zawiadomienia ze strony władzy.

§ 5. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 1931 r.

15.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 17 marca 1931 r.

L. D. V. 5234/I/31.

w sprawie poboru 10% dodatku do niektórych podatków i opłat stemplowych.

(Dz. Urz. Min. Sk. z dnia 31 marca Nr. 9, poz. 137).

Do

wszystkich Izb Skarbowych oraz Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego (Wydział Skarbowy).

W uzupełnieniu zarządzenia z dnia 6 marca 1931 r. L. D. V. 4077/1/31 w sprawie poboru 10%-owego dodatku do niektórych podatków i opłat stemplowych — Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że począwszy od dnia 1 kwietnia 1931 r. dodatek ten należy pobierać przy każdorazowej wpłacie (dobrowolnej lub przymusowej) z tytułu danin, określonych w ustępie pierwszym §-u 1 rozporządzenia Ministra Skarbu z dn. 6 marca 1931 r. bez względu na to, czy wpłaty te uskuteczniane są na poczet bieżących należności, t. j. takich, których ustawowy termin płatności jeszcze nie upłynął czy też na rzecz zaległych należności tych danin.

Ponieważ w myśl obowiązujących przepisów wspomniany dodatek nie był dotychczas pobierany przy podatku dochodowym od uposażeń służbowych, emerytur i wynagrodzenia za najemną pracę — Ministerstwo Skarbu zaznacza, że powyższe wyjaśnienia mają również zastosowanie i do wymienionego podatku dochodowego od uposażeń służbowych, emerytur, wynagrodzeń za najemną pracę, t. j., że od wszelkich wpłat tego podatku dokonywanych od dnia 1 kwietnia 1931 r. począwszy należy pobierać omawiany 10%-owy dodatek.

Z powyższego wynika, że od wszelkich podlegających opodatkowaniu dochodów z uposażeń służbowych, emerytur i wynagrodzeń na najemną pracę, wypłaconych w ciągu miesiąca marca 1931 r. winien być przypadający podatek wpłacony na rachunek właściwej kasy skarbowej jeszcze w miesiącu marcu, w przeciwnym bowiem razie, t. j. w razie wpłacenia go po upływie tego miesiąca, od wszelkich wpłat z tytułu tego podatku będzie pobrany 10%-owy dodatek.

Pobraniu w tych wypadkach tego dodatku nie stoją na przeszkodzie postanowienia ustępu drugiego art. 112 ustawy o państwowym podatku dochodowym (Dz. U. R. P. z r, 1925 Nr. 58, poz. 411), zezwalające na wpłacenie przez pracodawcę potrąconych kwot podatku w terminie do dni 7-miu po dokonaniu potrącenia.

Jednocześnie zaznacza się, że okoliczność za jaki czas przypada wypłacane wynagrodzenie jest w danym wypadku bez znaczenia, a jedynie miarodajnym jest dzień faktycznej wpłaty przypadającego od tego wynagrodzenia podatku do (na rachunek) właściwej kasy skarbowej.

16.

ZARZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 20 lutego 1931 r.

w sprawie utworzenia przy Ministerstwie Skarbu Komisyj Egzaminacyjnych dla kandydatów do służby skarbowej na okres lat 1931—1932.

(Dz. U. M. S. z dnia 28 lutego 1931 r. Nr. 6, poz. 84).

Na podstawie par. 6 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 stycznia 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 11 poz. 78 i Dz. U. R. P. Nr. 16 poz. 103) oraz par. 7 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 stycznia 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 6 poz. 49) ustanawiam na okres lat 1931 — 1932 następującą listę przewodniczących i komisarzy egzaminacyjnych Komisyj Egzaminacyjnych przy Ministerstwie Skarbu:

I. Komisja egzaminacyjna dla kandydatów na stanowiska I kategorji w administracji skarbowej:

Przewodniczący Komisji:

Dr. Wilhelm Turteltaub — Dyrektor Departamentu,
Marjan Węgrzynowski — Naczelnik Wydziału,
Kornel Zubrzycki — Naczelnik Wydziału,
Dr. Wiktor Marynowski — Naczelnik Wydziału,
Stefan Brückner — Naczelnik Wydziału,
Stanisław Fijaś — Inspektor Ministerjalny,
Dr. Jerzy Nowak — Radca Ministerjalny.

Komisarze egzaminacyjni:

Paweł Michalski — Zast. Dyrektora Departamentu,
Władysław Jakubowski — Naczelnik Wydziału,
Stanisław Nowak — Naczelnik Wydziału,
Stefan Rybałtowski — Naczelnik Wydziału,
Wacław Górski — Naczelnik Wydziału,
Witold Pawłowicz — Radca Ministerjalny,
Bolesław Titera — Radca Ministerjalny,
Jacek Wysocki — Radca Ministerjalny,
Stanisław Rutkowski — Radca Ministerjalny,

Radosław Stachowski — Radca Ministerjalny,
Bolesław Litwa — Radca Ministerjalny,
Henryk Gawroński — Radca Ministerjalny.

II. Komisja egzaminacyjna dla kandydatów na stanowiska I kategorji w administracji ceł:

Przewodniczący Komisji:

Dr. Marjan Filipek — Naczelnik Wydziału.

Komisarze egzaminacyjni:

Władysław Danielewicz — Naczelnik Wydziału,
Felicjan Prochaska — Naczelnik Wydziału.

III. Komisja egzaminacyjna dla kandydatów na stanowiska I kategorji w Kontroli Ubezpieczeń:

Przewodniczący Komisji:

Dr. Jan Łazowski — Dyrektor P. U. K. U.

Komisarze egzaminacyjni:

Jan Jagielski — Naczelnik Wydziału,
Aleksander Weryha — Naczelnik Wydziału,
Kazimierz Sielecki — Radca Ministerjalny.

IV. Komisja egzaminocyjna dla kandydatów na stanowiska II kategorji w państwowej służbie administracyjnej:

Przewodniczący Komisji:

Marjan Węgrzynowski — Naczelnik Wydziału,
Franciszek Kutschera — Naczelnik Wydziału,
Wacław Górski — Naczelnik Wydziału.

Komisarze egzaminacyjni:

Paweł Michalski — Zast. Dyrektora Departamentu,
Władysław Danielewicz — Naczelnik Wydziału,
Adam Lincker — Naczelnik Wydziału,
Stefan Rybałtowski — Naczelnik Wydziału,
Jan Fiut — Naczelnik Centr. Księgowości,
Jacek Wysocki — Radca Ministerjalny,
Wacław Drabarek — Radca Ministerjalny,
Radosław Stachowski — Radca Ministerjalny,
Jan Wieszczycki — Radca Ministerjalny,
Dr. Stefan Dobrostański — Referendarz.

V. Komisja egzaminacyjna dla kandydatów na stanowiska urzędników rachunkowych i kasowych II kategorji w służbie państwowej:

Przewodniczący Komisji:

Roman Czauderna — Dyrektor Departamentu,
Stanisław Szczerski — Naczelnik Wydziału.

Komisarze egzaminacyjni:

Jan Fiut — Naczelnik Centr. Księgowości,
Wacław Górski — Naczelnik Wydziału,
Edmund Krak — Inspektor Ministerjalny,
Wiktor Zwierowicz — Radca Ministerjalny,
Jan Zawrzykraj — Radca Ministerjalny.

Podania o dopuszczenie do egzaminu należy kierowa/ do Departamentu OOgólnego, który im nada dalszy bieg.

Komisje powyższe są właściwie również dla Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytoniowego, Dyrekcji Państwowego Monopolu Spirytusowego, Generalnej Dyrekcji Loterji Państwowej, Centralnej Kasy Państwowej i Biura Znaków Wartościowych.

W razie egzaminowania kandydatów do służby w 3-ch pierwszych z wymienionych urzędów, w liczbie egzaminatorów będzie się znajdował urzędnik odnośnego urzędu. Powołanie tych egzaminatorów nastąpi oddzielnem zarządzeniem.

17

ZARZĄDZENIE D. P. M. T.

z dnia 25 kwietnia 1931 r.

L. 3845/I/OS/31

w sprawie ubocznych zajęć pracowników Polskiego Monopolu Tytoniowego.

W związku z postanowieniami art. 29 i art. 102 ustawy o państwowej służbie cywilnej z dnia 17.II. 1922 r. (Dz. U. R. P. Nr. 21, poz. 164), w myśl których urzędnicy i niżsi funkcjonarjusze obowiązani są donosić swej władzy służbowej o każdem ubocznem zajęciu i uzyskać na takie zajęcia zezwolenie swej władzy służbowej, Dyrekcja Polskiego Monopolu Tytoniowego poleca Fabrykom i Zakładom przypomnieć powyższe postanowienia podległym urzędnikom i niższym funkcjonarjuszom i wezwać wszystkich tych, którzy mają jakiekolwiek uboczne zajęcia, a dotąd nie uzyskali na nie zezwolenia Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytoniowego do przedłożenia stosownych próśb o zezwolenie na takie zajęcia, określających szczegółowo rodzaj zajęcia ubocznego oraz wysokość czerpanych z tego zajęcia korzyści materjalnych.

Odnośne prośby winny Fabryki i Zakłady wraz z odpowiedniemi wnioskami przedłożyć do rozpatrzenia Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytoniowego. Odnosi się to nietylko do urzędników i niższych funkcjonarjuszów mianowanych, lecz także i do wszystkich urzędników i niższych funkcjonarjuszów kontraktowych i kontraktowych pracowników umysłowych.

Wykaz urzędników i niższych funkcjonarjuszów (mianowanych, kontraktowych, kontraktowych pracowników umysłowych), którzy mają uboczne zajęcie należy niezwłocznie przedłożyć Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytuniowego z podaniem rodzaju zajęcia i wysokości pobieranego wynagrodzenia.

Dyrektor Polskiego Monopolu Tytoniowego

(—) Dr. *A. Kreutz*

18.

SPRAWY ROBOTNICZE

ZARZĄDZENIE D. P. M. T.

z dnia 2 kwietnia 1931 r.

L. 2168/OR/31

w sprawie przejścia na tygodniowy system wypłat.

W związku z ust. 3 zarządzenia z dn. 10 marca 1931 r. L. 1825/OR/31 Dyrekcja Polskiego Monopolu Tytoniowego wyjaśnia, że dla robotników, którzy, pomimo wprowadzenia skróconego tygodnia pracy, będą zatrudniami w fabrykach przez pełny tydzień, okres obliczeniowy do wypłaty zarobków liczy się od niedzieli do soboty włącznie.

Za Dyrektora P. M. T.

(—) *J. Dutkowski*

Generalny Inspektor

19.

ZARZĄDZENIE D. P. M. T.
z dnia 4 kwietnia 1931 r.
L. 2218/OR/31

w sprawie uchylenia zarządzenia D. P. M. T. z dnia 4 września 1929 r. L. 35404/VIII/29 odnośnie podwyższenia o 10% zasiłków dla robotników (c) P. M. T. na wypadek bezrobocia.

W związku z rozporządzeniem Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 20 marca 1931 r., o zabezpieczeniu na wypadek bezrobocia (Dz. U. R. P. Nr. 27 poz. 187/31) Dyrekcja Polskiego Monopolu Tytoniowego **uchyla z dniem 6 kwietnia 1931 r.** zarządzenie z dnia 4 września 1929 r. L. 35404/VIII/29, w sprawie podwyższenia o 10% zasiłków dla robotników (c) Polskiego Monopolu Tytoniowego na wypadek bezrobocia, utrzymując jednocześnie w mocy dawne normy zasiłków przewidziane dla bezrobotnych w punkcie 4 ust. 2 zarządzenia D. P. M. T. z dnia 12 sierpnia 1925 r. L. 8672/Pr/25.

Zasiłki te będą zatem wynosić:
dla robotników samotnych 30%,
dla robotników obarczonych rodziną, złożoną z 1—2 osób 35%,
dla robotników obarczonych rodziną, złożoną z 3—5 osób 40%,
dla robotników obarczonych rodziną, złożoną z więcej niż 5 osób 50%
zarobku, z zastrzeżeniem, że najwyższą normą dziennego wynagrodzenia, stanowiącego podstawę do wymiaru zasiłków pozostanie nadal Zł 10 (dziesięć Złotych).

O powyższem należy powiadomić zainteresowanych.

Dyrektor Polskiego Monopolu Tytoniowego
(—) Dr. *A. Kreutz*

20.

FABRYKACJA

OKÓLNIK D. P. M. T. Nr. 58
z dnia 10 kwietnia 1931 r.
L. 952/II/F/31

Do
wszystkich Państwowych Fabryk Wyrobów Tytoniowych.

W sprawie niezrealizowania terminowego przydziałów.

Państwowe Magazyny wyrobów tytoniowych donoszą, że Fabryki nie realizują miesięcznych przydziałów wyrobów tytoniowych w terminach podanych przez Państwowe Magazyny wyrobów tytoniowych, a nawet nie uwiadamiają ich kiedy przydział po oznaczonym terminie będzie zrealizowany, względnie wysyłają takie zawiadomienie zbyt późno.

Ponieważ postępowanie tego rodzaju powoduje przeszkody w aprowizacji, a nawet może spowodować brak towaru w Magazynie, Dyrekcja Polskiego Monopolu Tytoniowego poleca:

1) Realizować przydziały, o ile to tylko możliwe, w terminach podanych przez Państwowe Magazyny wyrobów tytoniowych,
2) w razie niemożności zrealizowania przydziału w terminie podanym, uwiadamiać dotyczące Magazyny **bezzwłocznie,** kiedy przydział będzie mógł być zrealizowany.

Za Dyrektora P. M. T.
(—) *Lewicki*
Naczelnik Wydziału

21.

OKÓLNIK D. P. M. T. Nr. 80
z dnia 15 kwietnia 1931 r.
L. 1141/II/F/31.

W sprawie pakietowania wyrobów.

Do
wszystkich Państwowych Fabryk Wyrobów Tytoniowych.

Do Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytoniowego wpływają zażalenia sprzedawców wyrobów tytoniowych na pękanie papieru pakietowego w jednostkach a 100 szt. wzgl. a 1 kg. i żądania pakietowania wyrobów papierem bardziej wytrzymałym na rozerwanie.

Zdaniem Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytoniowego przyczyny pękania pakietów podczas manipulowania niemi, szukać należy nie tyle w jakości papieru, który jest dostatecznie trwały, ile raczej w fakcie zbyt luźnego układania opakowań w pakiecie, wskutek czego, rozłamania pakietu względnie jego pękanie łatwo następuje.

Dyrekcja Polskiego Monopolu Tytoniowego zwraca uwagę na powyższą usterkę i poleca wydać zarządzenia co do bardziej ścisłego układania opakowań w pakietach i zwartego formowania pakietów.

Przy tej sposobności Dyrekcja Polskiego Monopolu Tytoniowego zwraca ponownie uwagę na nieostrożne zbijanie skrzyń, wskutek czego gwoździe uszkadzają wyroby.

Za Dyrektora P. M. T.
(—) *Lewicki*
Naczelnik Wydziału

22.

ORGANIZACJA SPRZEDAŻY

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU
z dnia 28 lutego 1931 r.

w sprawie dodatkowego cennika detalicznej sprzedaży wyrobów tytoniowych taryfy ogólnej.

(Dz. U. R. P. z dnia 6 marca 1931 r., Nr. 6, poz. 102).

Na podstawie art. 17 i 62 ustawy z dnia 1 czerwca 1922 r. o monopolu tytoniowym (Dz. U. R. P. Nr. 47, poz. 409) zarządzam, co następuje:

§ 1. Ustanawia się następujący dodatkowy cennik detalicznej sprzedaży wyrobów tytoniowych taryfy ogólnej:

	za 1 sztukę groszy
a) bezustnikowe:	
„Egipskie Przednie"	10
b) ustnikowe:	
„Syrena"	12
„Obstalunkowe"	7
„Tatry"	6

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

23.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 2 kwietnia 1931 r.

w sprawie dodatkowego ustalenia cen papierosów odnikotyzowanych.

(Dz. U. R. P. z dnia 17 kwietnia 1931 r., Nr. 34, poz. 258).

Na podstawie art. 17 ustawy z dnia 1 czerwca 1922 r. o monopolu tytoniowym (Dz. U. R. P. Nr. 47, poz. 409) zarządzam co następuje:

§ 1. Cenę detalicznej sprzedaży papierosów odnikotynizowanych „Egipskie Przednie" w opakowaniu po 20 szt. ustala się na zł 2.50.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

24.

OKÓLNIK D. P. M. T. Nr. 53

z dnia 3 kwietnia 1931 r.

L. 1438/IV/1/31

w sprawie minimalnego zapasu w koncesjonowanych przedsiębiorstwach sprzedaży wyrobów tytoniowych.

Do

wszystkich Urzędów Skarbowych Akcyz i Monopolów Państwowych.

W związku z okólnikiem z dnia 7 listopada 1930 r. L. 4041/IV/1/30 Dyrekcja Polskiego Monopolu Tytoniowego wyjaśnia, że koncesjonowanym przedsiębiorstwom sprzedaży wyrobów tytoniowych, którym wyznaczono zapas minimalny na podstawie ich obrotów za rok 1929 a nie za czas ostatnich 12-tu miesięcy, poprzedzających miesiąc, w którym dokonano wyznaczenia omawianego zapasu, należy ustalić zapas minimalny, opierając się na ich obrotach za rok 1930.

Izba Skarbowa (Śląski Urząd Wojewódzki) zechce polecić organom kontroli skarbowej, by w możliwie krótkim czasie wykonały niniejszej zarządzenie.

Za Dyrektora P. M. T.

(—) *K. Abłamowicz*

Naczelnik Wydziału

25.

Warszawa, dn. 26 marca 1931 r.

MINISTERSTWO SKARBU
N. D. 112224/3.

W sprawie listów gwarancyjnych Polskiego Banku Przemysłowego.

Do

Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytoniowego w miejscu.

W odpowiedzi na pismo z dnia 20 marca r. b. Nr. 1245/IV/1/31, Ministerstwo Skarbu zawiadamia, iż od osób lub firm, które złożyły gwarancje (poręki) Polskiego Banku Przemysłowego Sp. Akc. na zabezpieczenie interesów Skarbu Państwa, należy zażądać złożenia innego zabezpieczenia.

w/z Naczelnika Wydziału

(—) *J. Zajda*

Radca Ministerjalny

Powyższe rozporządzenie zostało podane przez D. P. M. T. dn. 3 kwietnia 1931 r. L. 7377/IV/1/31

wszystkim Izbom Skarbowym i Śląskiemu Urzędowi Wojewódzkiemu — Wydział Skarbowy — w Katowicach

do wiadomości i zastosowania się, w odniesieniu do kredytów na pobór wyrobów tytoniowych.

26.

W sprawie przechowywania ksiąg i dokumentów przedsiębiorstw sprzedaży wyrobów tytoniowych.

OKÓLNIK D. P. M. T. Nr. 56

z dnia 7 kwietnia 1931 r.

L. 1497/IV/1/31.

Do

wszystkich Izb Skarbowych, Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego, Wydział Skarbowy w Katowicach, oraz wszystkich Urzędów Skarbowych Akcyz i Monopolów Państwowych.

Celem jednolitego unormowania kwestji przechowywania ksiąg i zapisków przedsiębiorstw sprzedaży wyrobów tytoniowych za lata ubiegłe, Dyrekcja Polskiego Monopolu Tytoniowego zarządza co następuje:

Zakończone i z upływem każdego roku kalendarzowego zamknięte księgi, jak również zamówienia i zestawienia gatunków tytoniowych, sprzedawcy wyrobów tytoniowych obowiązani są przechowywać u siebie (w przedsiębiorstwach sprzedaży) przez przeciąg trzech lat, licząc od daty ich zakończenia.

W wypadku likwidacji koncesjonowanego przedsiębiorstwa sprzedaży, księgi za ostatni rok winny być zamknięte i oddane właściwemu urzędowi skarbowemu akcyz i monopolów państwowych,

który zarządza przechowywanie ich przez okres trzechletni.

O treści niniejszego okólnika zechcą Urzędy Skarbowe Akcyz i Monopolów Państwowych w najkrótszym czasie zawiadomić wszystkich koncesjonarjuszów przedsiębiorstw sprzedaży wyrobów tytoniowych.

Za Dyrektora P. M. T.
(—) *K. Abłamowicz*
Naczelnik Wydziału

27.

STATYSTYKA.

OKÓLNIK D. P. M. T. Nr. 64

z dnia 18 kwietnia 1931 r.
L. 49/I/St/31

w sprawie podawania wartości wyrobów w Wyciągach z ksiąg materjałowych.

Do
wszystkich Państwowych Fabryk Wyrobów Tytoniowych, Państwowych Magazynów Wyrobów Tytoniowych, Państwowych Magazynów Surowców i Wyrobów Tytoniowych, Państwowych Urzędów Wykupu i Magazynów Wyrobów Tyton., Skarbowego Zakładu i Sprzedaży Wyrobów Tytoniowych w Gdyni.

Na zapytanie kilku Państwowych Magazynów Wyrobów Tytoniowych, Dyrekcja Polskiego Monopolu Tytoniowego zawiadamia, że okólnik Nr. 46 z dnia 24.III. r. b. L. 1745/VII/31 nie zmienia dotychczasowego systemu sporządzania Wyciągów z ksiąg materjałowych, a zatem wartość poszczególnych wyrobów tytoniowych należy w tych Wyciągach, jak dotąd, podawać wg. cen taryfowych.

Dyrektor Polskiego Monopolu Tytoniowego
(—) Dr. *A. Kreutz*

28.

UPRAWA TYTONIU

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 10 grudnia 1930 r.

o uprawie tytoniu w roku 1931.

(Dz. U. R. P. z dnia 15 stycznia 1931 r. Nr. 3, poz. 15).

Na podstawie art. art. 6, 7 i 62 ustawy z dnia 1 czerwca 1922 r. o monopolu tytoniowym (Dz. U. R. P. Nr. 47, poz. 409) zarządzam, co następuje:

§ 1. Uprawa tytoniu dozwolona jest na warunkach określonych w niniejszem rozporządzeniu w następujących okręgach:

I. w borszczowskim okręgu, obejmującym w województwie tarnopolskiem powiat borszczowski z wyjątkiem gminy Kapuścice, wschodnią część powiatu zaleszczyckiego po zachodnie granice gmin Kasperowicze, Lesieczniki, Holihrady i Myszków, gminy Bosyry, Czarnokoniecka Wola, Kociubińczyki i Zielona w powiecie kopyczynieckim i gminę Dawidkowice w powiecie czortkowskim;

II. w jagielnickim okręgu, obejmującym:

a) w województwie tarnopolskiem powiaty czortkowski i kopyczyniecki z wyjątkiem gmin, należących do okręgu borszczowskiego, powiat zaleszczycki z wyłączeniem wschodniej jego części, należącej do okręgu borszczowskiego, i gminę Kapuścińce w powiecie borszczowskim;

b) w województwie stanisławowskiem gminy powiatu horodeńskiego Chmielowa, Czernelica, Horodnica, Kolanki, Michalcze, Potoczyska i Repużyńce;

III. w monasterzyskim okręgu, obejmującym:

a) w województwie tarnopolskiem powiaty buczacki i podhajecki;

b) w województwie stanisławowskiem powiat rohatyński i gminy Łuka, Piotrków, Siekierczyn i Uniż w powiecie horodeńskim;

IV. w tarnopolskim okręgu, obejmującym w województwie tarnopolskiem powiaty skałacki, tarnopolski, trembowelski i zbaraski;

V. w zabłotowskim okręgu, obejmującym w województwie stanisławowskiem powiat horodeński z wyjątkiem gmin, włączonych do okręgu jagielnickiego i do okręgu monasterzyskiego, oraz powiaty śniatyński i kołomyjski;

VI. w wołyńskim okręgu, obejmującym w województwie wołyńskiem powiat dubieński z wyłączeniem gmin Krupiec, Radziwiłłów i Sudobicze, powiat krzemieniecki z wyłączeniem gminy Bereżce, powiat rówieński z wyłączeniem gminy Klewań i powiat zdołbunowski z wyłączeniem gmin Buderaż, Mizocz i Nowomalin;

VII. w lubelskim okręgu, obejmującym w województkie lubelskiem powiaty chełmski, hrubieszowski, trasnostawski i lubeslki, powiat puławski z wyjątkiem gmin Gołąb, Irena, Zyrzyń i Wola Czółnowska, powiat zamojski z wyjątkiem gmin Krasnobród, Radecznica, Tereszpol i Zwierzyniec, powiat tomaszowski z wyjątkiem miasta Tomaszowa i gmin Jarczów, Majdan-Górny, Majdan-Sopocki, Piasieki i Tarnowatka oraz w powiecie lubartowskim gminy Ludwin, Niemce, Samoklęski i Spiczyn;

VIII. w grodzieńskim okręgu, obejmującym w województwie białostockiem powiat augustowski, powiat grodzieński z wyjątkiem miejscowości Łunna, Mosty i Skidel i powiat wołkowyski z wyjątkiem miejscowości Piaski, Roś, Wołkowysk i Zelwa;

IX. w pomorskim okręgu, obejmującym w województwie pomorskiem powiat grudziądzki, północno-zachodnią część powiatu wąbrzeskiego do linji kolei Jabłonowo - Kowalewo - Chełmża z włączeniem gmin, leżących bezpośrednio przy tej linji kolejowej po jej przeciwnej stronie, północno-wschodnią część powiatu chełmińskiego do linji szosy Chełmża - Chełmno - Świecie z włączeniem gmin, leżących bezpośrednio przy tej szosie po jej przeciwnej stronie, oraz w powiecie świeckim gminy, położone wzdłuż wybrzeża Wisły, z wyjątkiem gmin, leżących na południe od szosy Chełmno - Świecie;

X. w śląskim okręgu, obejmującym gminę Lubomję w powiecie rybnickmi, w województwie śląskiem;

XI. w miechowskim okręgu, obejmującym powiat miechowski w województwie kieleckiem.

§ 2. Ustalony na rok 1931 ogólny kontyngent uprawy tytoniu podlega rozdzieleniu pomiędzy poszczególne okręgi.

§ 3. Do uprawy tytoniu wymagane jest urzędowe pozwolenie.

Pozwolenie na prawę tytoniu mogą otrzymać rolnicy, którzy:

1) posiadają zdolność do działań prawnych,

2) prowadzą gospodarstwa rolne zawodowo i samodzielnie w okręgach uprawy tytoniu, wymienionych w § 1,

3) zgłoszą uprawę tytoniu na przestrzeni gruntu, odpowiadającej conajmniej najniższemu wymiarowi plantacyj tytoniowych, ustanowiomu dla odnośnego okręgu uprawy w § 5.

Osobom, prowadzącym wspólne gospodarstwo rolne, może być udzielone tylko jedno pozwolenie na uprawę tytoniu.

§ 4. Od uprawy tytoniu wyklucza się:

1) osoby skazane prawomocnie za naruszenie przepisów:

a) w przedmiocie opłat celnych i obrotu towarowego z zagranicą,

b) w przedmiocie obrotu towarowego z W. M. Gdańskiem,

c) dla wołyńskiego i śląskiego okręgu uprawy,

2) osoby, które uprawiając tytoń w roku 1930 na podstawie urzędowego pozwolenia, nie stosowały się do przepisów o uprawie tytoniu lub zarządzeń, wydanych w przedmiocie uprawy tytoniu przez Dyrekcję Polskiego Monopolu Tytoniowego i podległe jej urzędy, zakłady i organa.

§ 5. Najniższy wymiar przestrzeni gruntowej dla plantacyj tytoniu ustanawia się:

a) dla borszczowskiego i jagielnickiego okręgu uprawy tytoniu na 600 m^2,

b) dla monasterzyskiego, tarnopolskiego i zabłotowskiego okręgu uprawy tytoniu na 800 m^3,

c) dla wołyńskiego i śląskiego okręgu uprawy tytoniu na 1.000 m^2,

d) dla lubelskiego okręgu uprawy tytoniu na 1.500 m^3,

e) dla grodzieńskiego, pomorskiego i miechowskiego okręgu uprawy tytoniu na 2.500 m^3.

§ 6. Do udzielania pozwoleń na prawę tytoniu powołane są:

1) dla borszczowskiego okręgu uprawy tytoniu — urząd wykupu tytoniu w Borszczowie,

2) dla jagielnickiego okręgu — urząd wykupu tytoniu w Jagielnicy,

3) dla monasterzyskiego okręgu — urząd wykupu tytoniu w Monasterzyskach,

4) dla tarnopolskiego okręgu — urząd wykupu tytoniu w Tarnopolu,

5) dla zabłotowskiego okręgu — urząd wykupu tytoniu w Zabłotowie,

6) dla wołyńskiego okręgu — urząd wykupu tytoniu w Krzemieńcu,

7) dla lubelskiego i miechowskiego okręgu — urząd wykupu tytoniu w Lublinie,

8) dla grodzieńskiego okręgu — urząd wykupu tytoniu w Grodnie,

9) dla pomorskiego okręgu — urząd wykupu tytoniu w Grudziądzu,

10) dla śląskiego okręgu — Państwowa fabryka wyrobów tytoniowych w Wodzisławiu.

§ 7. Zgłoszenia o pozwolenie na uprawę tytoniu należy składać w urzędach względnie zakładach monopolu tytoniowego, wymienionych w § 6, najpóźniej do końca stycznia 1931 roku.

Zgłoszenie ma zawierać:

a) imię i nazwisko zgłaszającego się,

b) miejscowość, gminę, powiat,

c) przestrzeń gruntu, przeznaczoną pod uprawę,

d) dokładne określenie położenia gruntu, przeznaczonego pod uprawę,

e) oświadczenie zgłaszającego się, że obowiązuje się stosować do przepisów i zarządzeń dotyczących uprawy tytoniu.

§ 8. Pozwolenie na uprawę tytoniu ważne jest tylko dla tej osoby, na której nazwisko opiewa, i na ten rok, na który zostało wydane.

§ 9. W razie zmiany użytkowcy gruntu, na którym tytoń jest uprawiany, wskutek sprzedaży, wydzierżawienia i t. p., plantator obowiązany jest pozwolenie na uprawę tytoniu oddać nowemu użytkowcy gruntów i o zaszłej zmianie donieść do 8 dni właściwemu organowi monopolu tytoniowego, wykonywującemu nadzór nad uprawą tytoniu. Na nowego użytkowcę gruntu przechodzą wszystkie prawa i obowiązki, połączone z posiadaniem pozwolenia.

Gdy posiadacz pozwolenia umrze, pozwolenie przechodzi na jego spadkobierców lub następców prawnych. O objęciu pozwolenia na uprawę tytoniu po zmarłym plantatorze obowiązani są jego spadkobiercy lub następcy prawni donieść właściwemu organowi monopolu tytoniowego, wykonywującemu nadzór nad uprawą tytoniu.

§ 10. Osoba, która zaniecha uprawy tytoniu, obowiązana jest bezzwłocznie zwrócić otrzymane pozwolenie na uprawę tytoniu organowi monopolu tytoniowego, wykonywującemu nadzór nad uprawą tytoniu, lub wprost urzędowi względnie zakładowi monopolu tytoniowego, który to pozwolenie wydał. oraz zaniechanie uprawy tytoniu usprawiedliwić.

§ 11. Plantator obowiązany jest uprawiać tytoń na gruncie, oznaczonym w pozwoleniu na uprawę tytoniu, i na takiej przestrzeni gruntowej, jaka wymieniona jest w pozwoleniu.

§ 12. Grunt poddany uprawie tytoniu winien stanowić jedną nierozdzielną całość oraz posiadać regularną figurę geometryczną, możliwie kształt prostokąta. Wyjątkowo może urząd względnie zakład monopolu tytoniowego, powałany do udzielenie pozwoleń na uprawę tytoniu, zezwolić na uprawę tytoniu w dwóch lub więcej oddzielnych kawałkach gruntu, o wymiarach jednak nie mniejszych, jak połowa najniższego wymiaru, oznaczonego w § 5 dla plantacyj tytoniu.

§ 13. Zmiana gruntu, oznaczonego w pozwoleniu na uprawę tytoniu, na inny może nastąpić tylko za uprzedniem zezwoleniem urzędu względnie zakładu monopolu tytoniowego, który wydał pozwolenie na uprawę tytoniu. Podania o zezwolenie na zmianę gruntu, zgłoszonego pod uprawę tytoniu, na inne należy składać najpóźniej do dnia 15 maja 1931 r.

Uprawę tytoniu przez upoważnionego plantatora na innym gruncie,, niż wymieniony w pozwoleniu na uprawę tytoniu, uważa się w myśl art. 60 ustawy karnej skarbowej z dnia 2 sierpnia 1926 r. (Dz. U. R. P. Nr. 105, poz. 609) za niedozwoloną.

§ 14. Zwiększenie plantacji tytoniu powyżej wymiaru, oznaczonego w pozwoleniu na uprawę tytoniu, nastąpić może tylko za uprzedniem zezwoleniem urzędu względnie zakładu monopolu tytoniowego, który wydał pozwolenie na uprawę tytoniu.

Zezwolenie na powiększenie plantacyj tytoniowych mogą być udzielane najpóźniej do 15 maja 1931 r.

§ 15. Plantator, który zmniejsza plantację tytoniową poniżej przestrzeni, oznaczonej w pozwoleniu na uprawę tytoniu, obowiązany jest zawiadomić o tem najpóźniej do dnia 15 maja 1931 r. właściwy urząd względnie zakład monopolu tytoniowego. Zmniejszenie plantacji tytoniowej poniżej wymiaru, oznaczonego w pozwoleniu na uprawę tytoniu, bez ważnych powodów pociągnie za sobą wykluczenie plantatora od uprawy tytoniu w roku następnym.

§ 16. Zaniechanie uprawy tytoniu tudzież zmniejszenie plantacji tytoniu poniżej najniższego wymiaru przestrzeni gruntowej, wyznaczonego dla plantacji tytoniu w § 5, ulega, o ile nie zostanie usprawiedliwione, karze porządkowej z art. 62 ustawy karnej skarbowej z dnia 2 sierpnia 1926 r. (Dz. U. R. P. Nr. 105, poz. 609) oraz pociąga za sobą wykluczenie plantatora od uprawy tytoniu w roku następnym.

Za usprawiedliwienie zaniechania uprawy tytoniu lub zmniejszenia plantacji tytoniu poniżej najniższego wymiaru przestrzeni gruntowej, oznaczonego dla plantacji tytoniu w § 5, uważa się przedstawienie przez plantatora dowodu, że poczyniono przygotowania do uprawy tytoniu w zgłoszonym rozmiarze, że jednak nie można było rozpocząć tej uprawy lub jej przeprowadzić we wskazanym wyżej rozmiarze wskutek wydarzeń, którym plantator nie mógł zapobiec, np. wskutek posuchy, powodzi, zniszczenia rozsady tytoniowej i t. p.

O tych wypadkach obowiązany jest plantator donieść w przeciągu 8 dni urzędowi względnie zakładowi monopolu tytoniowego, który wydał pozwolenie na uprawę tytoniu, wprost lub za pośrednictwem organu monopolu tytoniowego, nadzorującego uprawę tytoniu.

§ 17. Plantator obowiązany jest uprawiać tytoń gatunku dozwolonego do uprawy w odnośnym okręgu względnie miejscowości, w szczególności zaś obowiązany jest użyć do uprawy nasienia, dostarczanego mu przez urząd lub zakład monopolu tytoniowego.

Nasienie do uprawy tytoniu wydają urzędy i zakłady monopolu tytoniowego bezpłatnie.

Plantacja innego gatunku tytoniu, aniżeli dozwolonego w odnośnym okręgu względnie miejscowości, podlega zniszczeniu, a plantator ulega karze porządkowej z art. 62 ustawy karnej skarbowej.

§ 18. Pozwolenie na uprawę tytoniu uprawnia plantatora do wyhodowania rozsady tytoniowej w rozsadnikach.

Rozsadę tytoniową może plantator odstępować innym plantatorom, posiadającym pozwolenie na uprawę tego samego gatunku tytoniu.

Po ukończeniu wysadzania roślin tytoniowych w grunt, najpóźniej do dnia 15 czerwca 1931 r., obowiązany jest plantator rozsadę tytoniu, pozostałą w rozsadnikach, zniszczyć.

§ 19. Uprawa innych ziemiopłodów pomiędzy roślinami tytoniowemi jest zakazana.

§ 20. Produkcja liści odrostowych jest zabroniona. Wyjątkowo w razie zniszczenia liści pierwotnych roślin tytoniowych wskutek klęsk elementarnych, może plantator uzyskać pozwolenie na produkcję liści odrostowych, jeżeli zniszczenie to miało miejsce przed 15 sierpnia 1931 r. Pozwolenie na uprawę liści odrostowych wydaje urząd względnie zakład monopolu tytoniowego, który udzielił pozwolenia na tę uprawę tytoniu.

§ 21. Plantatorzy tytoniu obowiązani są pędy boczne i kwiaty roślin tytoniowych obłamywać.

§ 22. Łodygi tytoniowe i inne części rośliny tytoniowej, niepodlegające wykupowi, obowiązany jest plantator natychmiast po zbiorze liści, a najpóźniej do dnia 15 października 1931 r., zniszczyć w sposób, wykluczający ich użycie do celów, zabronionych ustawą o monopolu tytoniowym.

§ 23. Produkcja nasienia tytoniowego dozwolona jest tylko na zamówienie urzędu względnie zakładu monopolu tytoniowego, który wydał pozwolenie na uprawę tytoniu.

W razie zamówienia nasienia plantatorzy obowiązani są zgodzić się na wybór potrzebnej ilości roślin nasiennych na ich plantacjach oraz zastosować się do wskazówek, udzielonych przez organa monopolu tytoniowego w przedmiocie produkcji nasienia tytoniu.

§ 24. Plantatorzy tytoniu obowiązani są oznaczyć plantację tytoniu tablicami, wskazującemi imię i nazwisko plantatora oraz numer pozwolenia na uprawę tytoniu.

§ 25. Do czasu odstawienia zbioru tytoniu monopolowi tytoniowemu plantator obowiązany jest donieść w ciągu 8 dni właściwemu organowi monopolu tytoniowego, wykonywującemu nadzór nad uprawą tytoniu, o każdem elementarnem lub innem bez winy jego powstałem zdarzeniu, które spowodowało utratę, zniszczenie lub uszkodzenie uprawianego przez niego tytoniu.

§ 26. Plantatorom tytoniu zabrania się wynoszenia lub wywożenia wyprodukowanego tytoniu poza obręb własnych zabudowań gospodarskich, aż do dnia dostawy tytoniu monopolowi tytoniowemu do wykupu.

Oddanie liści tytoniowych do suszenia lub przechowania poza obręb zabudowań gospodarskich plantatora nastąpić może tylko za zezwoleniem urzędu względnie zakładu monopolu tytoniowego, który wydał pozwolenie na uprawę tytoniu.

§ 27. Sposób uprawy, zbioru, suszenia i przygotowania tytoniu do dostawy monopolowi tytoniowemu określają odrębne instrukcje i zarządzenia.

Plantator tytoniu obowiązany jest stosowa/ się ściśle do postanowień tych instrukccyj i zarządzeń oraz do wskazówek i pouczeń, udzielanych na ich podstawie przez organa monopolu tytoniowego.

§ 28. Plantatorzy obowiązani są dostawić zbiór tytoniu w całości w celu odsprzedaży monopolowi tytoniowemu do miejsc wykupu w terminach, wyznaczonych przez zarząd monopolu tytoniowego. Za dowóz tytoniu do miejsca wykupu otrzymają plantatorzy stosowne wynagrodzenie.

§ 29. Normy oceny tytoniu, ceny jego wykupu, miejsca i terminy dostawy, wysokość wynagrodzenia za dowóz tytoniu do miejsc wykupu ustali odrębne zarządzenie.

§ 30. Dyrekcja Polskiego Monopolu Tytoniowego udzielać może:

a) upoważnionym plantatorom tytoniu, którzy uprawiają tytoń na przestrzeni gruntu, przewyższający najniższy wymiar oznaczony w § 5 bezprocentowe zaliczki pieniężne na rachunek należności za tytoń, odstawiony monopolowi tytoniowemu,

b) upoważnionym plantatorom tytoniu, którzy zobowiążą się uprawiać tytoń przez okres przynajmniej 5 lat na przestrzeni powyżej 1 ha, długoteminowe oprocentowane pożyczki na pokrycie wydatków inwestycyjnych, połączonych z uprawą tytoniu.

§ 31. Tytoń, uprawiany bez urzędowego zezwolenia albo na innym grucie, niż w pozwoleniu wymienionym, podlega zniszczeniu.

Urzędy i zakłady monopolu tytoniowego mogą stosownie do postanowienia art. 58 ustawy karnej skarbowej z dnia 2 sierpnia 1926 r. udzielać osobom winnym niedozwolonej uprawy tytoniu, dodatkowe pozwolenia na uprawę tytoniu, jeżeli osoby te posiadały wszystkie warunki uzyskania we właściwym czasie pozwolenia na tę uprawę, i jeżeli przestrzeń gruntu, zajętego pod uprawę tytoniu, wynosi co najmniej najniższy wymiar, wyznaczony w § 5 dla odnośnego okręgu uprawy tytoniu, oraz jeżeli gatunek uprawianego tytoniu dozwolony jest do uprawy w odnośnym okręgu względnie miejscowości.

§ 32. Uprawa tytoniu podlega urzędowemu nadzorowi. Nadzór ten wykonywują urzędy i zakłady monopolu tytoniowego w przydzielonych im okręgach uprawy tytoniu i podległe im organa (instruktorzy uprawy tytoniu) oraz władze skarbowe z działu podatków pośrednich (akcyz) i monopolów i organa wykonawcze tych władz.

Urzędy i zakłady monopolu tytoniowego i podległe im organa nadzorcze czuwają nad tem, by plantatorzy stosowali się ściśle do przepisów i zarządzeń, wydanych w przemiocie uprawy tytoniu, oraz udzielają im w sprawach uprawy tytoniu pouczeń i wskazówek.

Prócz tego organa nadzorcze monopolu tytoniowego spełniają wszelkie czynności, mające na celu zabezpieczenie całości zbioru tytoniu dla monopolu tytoniowego, a w szczególności przeprowadzają pomiary plantacyj tytoniowych, oszacowanie spodziewanego zbioru liści tytoniowych, kontrolują zapasy tytoniu po zbiorze i t. p.

Organa, powołane do wykonywania nadzoru nad uprawą tytoniu, uprawnione są do wstępu na grunty oraz do wszystkich budynków, w których tytoń jest przechowywany. Czynności te należy wykonywać w obecności plantatora lub członka jego rodziny.

Sposób wykonywania nadzoru nad uprawą tytoniu przez władze skarbowe oraz ich organa wykonawcze określają odrębne przepisy.

§ 33. Na zasadzie art. 21 ustawy o monopolu tytoniowym wójtowie (naczelnicy gmin) obowiązani są wspierać organa, powoływane do wykonywania nadzoru nad uprawą tytoniu, w wykonywaniu ich czynności i uczestniczyć na żądanie tych organów w ich czynnościach, wreszcie podawać zgodnie z prawdą informacje w sprawach uprawy tytoniu.

Zarządom gmin wypłacać będzie Dyrekcja Polskiego Monopolu Tytoniowego za każdy dzień asystencji, udzielonej na żądanie organów nadzorczych monopolu tytoniowego, wynagrodzenie w wysokości 5 złotych.

§ 34. Dla celów doświadczalnych i próbnych może Dyrekcja Polskiego Monopolu Tytoniowego według własnego uznania udzielać pozwolenia na uprawę tytoniu na całym obszarze Państwa.

Warunki uprawy tytoniu dla powyższych celów określi w każdym poszczególnym wypadku Dyrekcja Polskiego Monopolu Tytoniowego.

Państwowe zakłady naukowe i szkoły rolnicze, tudzież zarządy publicznych ogrodów botanicznych mogą uprawiać tytoń w powyższych celach bez formalnego pozwolenia, obowiązane są jednak zawiadomić o tem Dyrekcję Polskiego Monopolu Tytoniowego najpóźniej do końca czerwca 1931 r.

§ 35. Zezwala się na uprawę w celach zdobniczo-ogrodniczych następujących odmian rośliny tytoniowej: Nicotiana affinis vel alata, Nicotiana Sanderae vel Sanderiana, purpurea i rosea, Nicotiana glauca, tudzież Nicotiana callosse (Nicotiana albo Lehmiana tomentosa). Osoby, które wymienione rośliny zasadziły i pielęgnują, obowiązane są zawiadomić o tem najpóźniej do końca czerwca 1931 r. miejscowo właściwy organ kontroli skarbowej. Zaniechanie doniesienia pociągnie za sobą karę, przewidzianą w art. 62 ustawy karnej skarbowej z dnia 2 sierpnia 1926 r. (Dz. U. R. P. Nr. 105, poz. 609).

§ 36. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

29.

RÓŻNE

USTAWA

z dnia 12 lutego 1931 r.

o poborze 10% dodatku do niektórych podatków i opłat stemplowych.

(Dz. U. R. P. z dnia 28 lutego 1931 r., Nr. 16, poz. 82).

Art. 1. (1) Upoważnia się Ministra Skarbu do pobierania dodatku w wysokości 10% do uiszczanych podatków bezpośrednich, podatków pośrednich, opłat stemplowych, podatku spadkowego i od darowizn, jako też do wpłacanych, względnie przymusowo ściąganych zaległości wyżej wymienionych danin.

(2) Dodatek ten nie będzie pobierany do podatku od lokali i placów niezabudowanych, podatku majątkowego, daniny lasowej, opłat stemplowych, przewidzianych w art. 102 ustawy z dnia 1 lipca 1926 r. o opłatach stemplowych (Dz. U. R. P. Nr. 98, poz. 570), opłat celnych, jak również do dodatków samorządowych.

Art. 2. Wykonanie niniejszej ustawy porucza się Ministrowi Skarbu.

Art. 3. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia, z mocą obowiązującą od dnia 1 kwietnia 1931 r.

WYDAWCA: DYREKCJA POLSKIEGO MONOPOLU TYTONIOWEGO
TŁOCZONO CZCIONKAMI DRUKARNI PAŃSTWOWEJ, MIODOWA 22. 55705